

Dodatky A, B, C

BIBLICKÝ KOMENTÁŘ ASD sv. 7A.

Ellen G. Whiteová

Obsah

Dodatek A – Kristovo postavení v Božství.....	4
1. Božství a přirozenost Kristova.....	5
2. Věčná preexistence Krista.....	7
3. Tři Osoby v Božství.....	8
Dodatek B – Kristova přirozenost během vtělení.....	9
1. Tajemství vtělení.....	10
2. Zázračné spojení lidství a božství.....	11
3. Vzal bezhříšnou lidskou přirozenost.....	12
4. Převzaté nevýhody lidské přirozenosti.....	14
5. Pokoušený ve všem.....	15
6. Nesl připočítaný hřích a vinu světa.....	16
7. Dokonalá bezhříšnost Kristovy lidské přirozenosti.....	18
8. Kristus si ponechá lidskou přirozenost navěky.....	20
Dodatek C – Smíření.....	21
Část I. – Smírčí oběť.....	21
1. Hlavní význam smíření na kříži.....	22
2. Dokonalá oběť smíření vykonaná na kříži.....	24
3. Vtělení předpoklad pro smírující oběť.....	25
4. Neposkvrněný Kristus byl dokonalou obětí.....	26
5. Vina a trest přeneseny na Zástupce.....	27
6. Kristus jako obětní dar i jako sloužící Kněz.....	28
7. Kříž středobodem vykoupení.....	29
8. Smíření zahrnuje celé lidstvo.....	30
9. Mnohonásobné výsledky smíření.....	31
10. Spravedlnost zajištěna skrze smíření.....	33
11. Výkupní cena zcela zaplacená na Golgotě.....	34
12. Spravedlnost a milosrdenství propojené na kříži.....	35
13. Smíření obhazuje neměnnost Božího zákona.....	36
14. Smíření je důsledek Boží lásky.....	37
15. Smíření poskytuje víc než člověk potřebuje.....	38
16. Skutečné oběti jsou předzvěstí Božího Beránka.....	39
17. Kříž zasadil satanovi smrtelnou ránu.....	40
18. Smíření se nebude nikdy opakovat.....	41
Část II. – Velekněžské uplatnění smírčí oběti.....	42
1. Poskytuje výhody a úplnost smírčí oběti.....	43
2. Služba požaduje a vede ke kříži.....	44
3. Kristova služba v nebeské svatyni.....	46
4. Druhá fáze kněžství zahrnuje soud.....	47
5. Věčná přímluva.....	48
6. Kristus Prostředník i Soudce.....	49
7. Úžasné výsledky Kristova kněžského zprostředkování.....	50
8. Kristus je náš Přítel u soudu.....	52
9. Stal se Člověkem, aby se mohl stát Prostředníkem.....	53
10. Nebeský Obhájce si navždy zachová lidskou přirozenost.....	54

(PO ÚPRAVÁCH BEZ KONTROLY)
Název anglického originálu: *SDA Bible Commentary, Vol.7A (1970) – 7ABC*

Dodatek A – Kristovo postavení v Božství

Protože spisy Ellen G. Whiteové bývají často překrucovány, i když údajně „citovány“ kritiky anebo odpůrci, podáváme zde komplexní uskupení jejího učení ohledně božství a věčné preexistence Krista, jeho postavení v Božství, resp. Trojice; jeho přirozenosti během vtělení; a jeho smiřující oběti a kněžské služby. 7ABC 437.1

1. Božství a přirozenost Kristova

Kristus, Slovo, jednorozený Syn Boží, tvořil jednotu s věčným Otcem, jednotu v přirozenosti, v povaze, v úmyslu, byl jedinou bytostí, která mohla proniknout do všech plánů a úmyslů Božích. „*A nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.*“ (Iz 9,6) Jeho „*východové jsou od starodávna, ode dnů věčných*“ (Mi 5,2). – PP 34 ^{7ABC 437.2}

Židé nikdy dříve neslyšeli něco podobného. Tato slova je urážela. Zdálo se, jakoby v lidské přirozenosti zazářilo božství, když řekl: „*Já a Otec jedno jsme.*“ (J 10,30) Kristova slova byla plná hlubokého významu, když veřejně prohlásil, že On a Otec jsou jedné podstaty a mají stejné vlastnosti. – ST Nov. 27, 1893, p. 54 ^{7ABC 437.3}

Božího Syna však nebešťané uznávali za Knížete nebes, vždyť byl jedno s Otcem v síle a moci. – GC 495 ^{7ABC 437.4}

Aby spasil přestupníky Božího zákona, Kristus jediný na roveň postavený svému Otci – přišel, aby oživil nebesa před lidmi, aby se poučili a věděli, co to znamená mít nebesa v srdci. Znázorňoval, jaký musí být člověk, aby byl hoden drahocenné přednosti věčného života. – FE 179 ^{7ABC 437.5}

Jediným způsobem, jak mohla být padlá lidská rasa obnovena, byl dar jeho Syna, který je Mu rovný a má vlastnosti Boží. I když byl Kristus tak vysoce povýšen, souhlasil s tím, že převezme na sebe lidskou přirozenost, aby mohl usmířit Boha ve jménu nevěrného člověka. Když se člověk vzbouřil, Kristus ho zastoupil svými zásluhami a stal se jeho náhradníkem a ručitelem. Zavázal se bojovat proti mocnostem temnoty ve prospěch člověka a zvítězil, porazil nepřitele našich duší a předložil člověku pohár spásy. – RH Nov. 8, 1892, p. 690 ^{7ABC 437.6}

Svět byl učiněn skrze Něho, „*a bez Něho nic není učiněno, což učiněno jest*“ (J 1,3). Jestliže Kristus učinil všechny věci, musel existovat již před nimi. Vyřčená slova tykající se těchto věcí jsou tak přesvědčivá, že nikdo nemusí být ponechán na pochybách. Kristus byl Bohem ve své podstatě a v nejvyšším smyslu. On byl s Bohem od všech věčností. Bůh nade vším, požehnaným navěky. ...

Světlo a sláva jsou obsaženy v pravdě, že Kristus byl jedno s Otcem předtím, než byly položeny základy světa. To je to světlo svítící v temném místě a prozařující ho božskou, původní slávou. Tato pravda, nekonečně tajemná sama o sobě, vysvětluje další tajemné a jinak nevysvětlitelné pravdy, které jsou uchovávány v světle nepřístupitelném a nepochopitelném. – RH April 5, 1906, p. 8 ^{7ABC 438.2}

Král vesmíru povolal k sobě nebešťany, aby v jejich přítomnosti ukázal skutečné postavení svého Syna a svůj vztah ke všem stvořeným bytostem. Syn Boží sdílel Otcův trůn a sláva věčného Boha je obklopovala. – PP 36 ^{7ABC 438.3}

I když pastýř miluje své ovce sebevíce, své syny a dcery miluje více. Ježíš není jen naším pastýřem; je naším „*věčným Otcem*“. Praví o tom: „*Znám své ovce, a mé ovce znají mne, zrovna tak, jako mne zná Otec a já znám Otce.*“ (J 10,14) Jaké to prohlášení! Jednorozený Syn, jenž je v náručí Otce a jehož Bůh označil za „*Muže bližního svého*“ (Za 13,7) – a tohoto společenství Syna s věčným Bohem je v tomto výroku použito k tomu, aby se jím znázornilo společenství mezi Kristem a jeho dítkami na zemi! – DA 483 ^{7ABC 438.4}

Ježíš chtěl dát správný směr její víře, a proto pravil: „*Já jsem vzkříšení a život.*“ (J 11,25) V Kristu je život, původní, nevypůjčený, neodvozený. „*Kdo má Syna, má život.*“ (1 J 5,12) Božství Kristovo je jistotou věřícího o věčném životě. – DA 530 ^{7ABC 438.5}

V shromážděném davu zavládlo ticho. Jméno Boží, oznámené Mojžíši jako vyjádření představy věčné přítomnosti, vztáhl tento galilejský Rabin na sebe. Sám se označil za Toho, jenž je sám od sebe, jenž byl zaslíben Izraeli, „*jehož východové jsou od starodávna, ode dnů věčných*“ (Mi 5,2). – DA 469 ^{7ABC 438.6}

Vykupitel světa byl rovný Bohu. Jeho autorita byla jako autorita Boží. Prohlásil, že neexistoval v odloučení od svého Otce. Autorita, skrze níž hovořil a konal zázraky, byla vysloveně jeho vlastní. Přesto nás ujišťuje, že On a Otec jsou jedno. – RH Jan. 7, 1890, p. 1 ^{7ABC 439.1}

Hospodin (Jehova), věčný, jsoucí a nestvořený, zdroj a udržovatel všeho, je jediný, jemuž přísluší nejvyšší úcta a zbožňování. – PP 305 ^{7ABC 439.2}

Jehova (Hospodin) je jméno dané Kristovi. „*Aj, Bůh silný spasení mé,*“ píše prorok Izaiáš; „*doufati budu, a nebudu se strašiti; nebo síla má a píseň a spasení mé jest Bůh Hospodin. I budete vážiti vody s radostí z studnic toho spasení, A řeknete v ten den: Oslavujte Hospodina, vyzývejte jméno jeho, známé čiňte mezi lidmi skutky jeho, připomínejte, že vyvýšené jest jméno jeho.*“ „*V ten den zpívána bude píseň tato v zemi Judské: Město máme pevné, sám Bůh spasením obdařil zdi a valy jeho. Otevřete brány, ať vejde národ spravedlivý, ostříhající všeliké pravdy. Člověka spoléhajícího na tě ostříháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá. Doufejtež v Hospodina až na věky; nebo v Hospodinu, v Hospodinu jest skála věčná.*“ (Iz 12,2-4; 26,1-4) – ST May 3, 1899, p. 2 ^{7ABC 439.3}

Brány nebes se znovu otevřou a s nesčíslným počtem zachráněných vstoupí náš Spasitel jako Král králů a Pán pánů. Jehova Immanuel „*bude Králem nad celou zemí; v onen den bude Hospodin jediný a jeho jméno jediné*“ (Za 14,9). – MB 108 ^{7ABC 439.4}

To je odměna všech Kristových následovníků. Dědictví Božích služebníků je Hospodin (Jehova) – Immanuel, „*v němž jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání*“, v němž je „*vtělena všechna plnost Božství*“ (Ko 2,3.9). Dědictvím Božích služebníků je mít úzký vztah k Němu, znát Jež, mít Jež, když se srdce stále více a více otevírá, aby přijalo jeho vlastnosti. Dědictvím Božích služebníků je znát jeho lásku a moc, vlastnit nevyzpytatelné bohatství Kristovo a vždy více chápat „*šíři i délku, výšku i hloubku*“ a poznávat „*Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání*“ (Ef 3,18.19). „*Toto je dědictví Hospodinových služebníků, jejich spravedlnost je ode mne, praví Hospodin.*“ (Iz 54,17) – MB 34, 35 ^{7ABC 439.5}

(Před vstupem hříchu mezi anděly) Kristus, Slovo, jednorozený Boží Syn, byl jedno s věčným Otcem – jedno v podstatě, jedno v povaze, jedno v úmyslu – jediná bytost v celém vesmíru, která mohla znát všechny Boží plány a úmysly. Skrze Krista stvořil Otec všechny nebeské bytosti. – GC 493 ^{7ABC 440.1}

Jestliže lidé odmítají svědectví inspirovaného Písma o božství Ježíše Krista, je zbytečné se s nimi o to přít, protože je nepřesvědčí ani nejpádňší důkaz. „*Ale tělesný člověk nechápe těch věcí, kteréž jsou Duchu Božího; nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, protože ony duchovně mají rozsuzovány býti.*“ (1 K 2,14) Kdo přijal tento blud, nemůže správně chápat povahu a poslání Ježíše Krista nebo Boží plán záchrany člověka. – GC 524 ^{7ABC 440.2}

2. Věčná preexistence Krista

Pán Ježíš Kristus, božský Syn Boha, existoval od věčnosti jako samostatná osoba, a přesto byl jedno s Otcem. Byl nepřekonatelnou slávou nebes. Byl Vůdcem nebeských bytostí, a proto přijímal zbožňující hold andělů Jemu právem náležející. Nebylo to oloupením Boha (citace Př 8,22-27). – RH April 5, 1906, p. 8 ^{7ABC 440.3}

Když Kristus hovoří o své preexistenci, pak vede naši mysl zpět skrze nadčasové věky. Ujišťuje nás, že nikdy nebylo času, v němž by nebyl v úzkém společenství s věčným Bohem a nepřebýval s Ním. Ten, jehož hlasu naslouchali Židé byl tím, jenž zůstával ve společenství s Bohem. – ST Aug. 29, 1900 ^{7ABC 440.4}

Kristus objasňuje, že jakkoli lze vypočítat, že jeho život na zemi trval méně než padesát let, přesto se jeho božský život nedá změřit lidským počítáním. Jeho existence před vtělením se nedá měřit ani počítat číslicemi. – ST May 3, 1899 ^{7ABC 440.5}

Od celé věčnosti byl Kristus spojen s Otcem, a když vzal na sebe lidskou přirozenost, byl stále jedno s Bohem. – ST Aug. 2, 1905 p. 10. ^{7ABC 440.6}

Když Kristus vešel nebeskou branou, byl dosazen jásajícími anděly na trůn. Jakmile skončil tento slavnostní obřad, sestoupil Duch svatý na učedníky v hojných proudech, a Kristus byl v pravdě oslaven, a to slávou, kterou měl u Otce od věčnosti. – AA 38, 39 ^{7ABC 441.1}

Třebaže Slovo Boží hovoří o lidské přirozenosti Kristově během Jeho pozemského života, svědčí zrovna tak jasně o Jeho preexistenci. Slovo existovalo jako božská Osoba, jako věčný Boží Syn, jedno s Otcem. Od věčnosti byl Přímluvcem odkazu, v němž požehnány budou všechny čeledi země, – Židé i pohané, – jestliže Jej přijmou. „*Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh.*“ (J 1,1) Předtím, než byli stvořeni lidé a andělé, bylo Slovo u Boha, a Slovo byl Bůh. – RH April 5, 1906 ^{7ABC 441.2}

Lidská bytost žije, ale je to pouze darovaný život; život, který pomine. „*Nebo jakýť jest život váš? Pára zajisté jest, kteráž se na maličko ukáže, a potom zmizí.*“ (Jk 4,14) Avšak Kristův život není pára; je to nekončený život, který existoval předtím, než byly vytvořeny světy. – ST June 17, 1897, p. 5 ^{7ABC 441.3}

Od věčnosti byl Ježíš Kristus jedno s Otcem; byl „*obrazem Božím*“, obrazem velikosti a majestátu Božího, „*odleskem jeho slávy*“ (Žd 1,3). – DA 19 ^{7ABC 441.4}

Byl jedno s Otcem dříve, než byli stvořeni andělé. – 1SP 17 ^{7ABC 441.5}

Kristus byl Bohem ve své podstatě a v nejvyšším smyslu. On byl s Bohem od všech věčností. Bůh nade vším, požehnaným navěky. – RH April 5, 1906, p. 8 ^{7ABC 441.6}

Jméno Boží, oznámené Mojžíši jako vyjádření představy věčné přítomnosti, vztáhl tento galilejský Rabín na sebe. Sám se označil za Toho, jenž je sám od sebe, jenž byl zaslíben Izraeli, „*jehož východové jsou od starodávna, ode dnů věčných*“ (Mi 5,2). – DA 469, 470 ^{7ABC 441.7}

V něm (Božím Slově) se můžeme poučit, co stálo naše vykoupení Toho, který byl od počátku rovný svému Otcu. – CT 13 ^{7ABC 441.8}

3. Tři Osoby v Božství

Jsou tři živé osoby nebeského tria. Ve jménu těchto tří velikých mocí – Otce, Syna a Ducha svatého – ti, kteří přijímají Krista živou vírou, jsou pokřtěni. A tyto moci budou působit a spolupracovat s těmi, kteří jsou jim poslušní, poddanými nebes a jejich úsilí, směřujících k tomu, aby mohli začít nový život v Kristu. – Ev 615 ^{7ABC 441.9}

Božstvo se slitovalo nad lidským pokolením a Otec, Syn i Duch svatý připravili plán vykupení. – CH 222 ^{7ABC 442.1}

Ti, kdo hlásají poselství třetího anděla, si musí obléci celou Boží zbroj, aby mohli směle stát na svém místě tváří v tvář ponížení a lži, bojovat dobrý boj víry, vzdorovat nepříteli slovy: „*Psáno jest.*“ Zůstávejte tam, kde tři velké mocnosti nebe, Otec, Syn a Duch svatý, vás mohou uschopnit. Tyto mocnosti spolupracují s každým, kdo se úplně odevzdává Bohu. Síla nebes je k dispozici pro každého věřícího. Člověk, který se chopí Boha jako své důvěry, bude pod ochranou nedobytné hradby. – The Southern Watchman, Feb. 23, 1904, p. 122 ^{7ABC 442.2}

Naše posvěcení je dílem Otce, Syna a Ducha svatého. Je to naplnění smlouvy, kterou Bůh uzavřel s těmi, kteří se Mu odevzdali a stojí s Ním, jeho Synem a jeho Duchem ve svatém společenství. Byli jste znovuzrození? Stali jste se novou bytostí v Kristu Ježíši? Pak spolupracujte s třemi velkými mocnostmi nebes, které pracují ve váš prospěch. Když to uděláte, odhalíte světu zásady spravedlnosti. – ST June 19, 1901 ^{7ABC 442.3}

Věční nebeští hodnostáři – Bůh, Kristus a Duch svatý – je (učedníky) vyzbrojí a vybaví větší zásobou moci, ... aby spolu s nimi rozvíjeli své dílo a přesvědčovali svět ponořený v hříchu. – Ev 616 ^{7ABC 442.4}

Spolupracujeme s třemi nejvyššími mocnostmi nebes – Otcem, Synem a Duchem svatým – a tyto moci budou působit prostřednictvím nás, tím že z nás učiní Boží spolupracovníky. – Ev 617 ^{7ABC 442.5}

Ti, kteří jsou pokřtěni v trojí jméno Otce, Syna a Ducha svatého, veřejně prohlašují na počátku svého křesťanského života, že opustili satanovu službu a stali se členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále. – 6T 91 ^{7ABC 442.6}

Dodatek B – Kristova přirozenost během vtělení

Poznámka: Zdůrazněním klíčových výrazů v této kompilaci je umožněno, aby oko na první pohled zachytilo podstatu každého odstavce. – Vydavatelé *7ABC 443.1*

1. Tajemství vtělení

Lidství Syna Božího je pro nás vším. Je zlatým řetězem, který poutá naše duše ke Kristu a skrze Krista k Bohu. O tom přemýšlejme. Kristus byl skutečným člověkem. Podal důkaz své pokory tím, že se stal člověkem. Byl v těle Bohem. Přiblížíme-li se k tomuto námětu, dobře si povšimněme slov, která pronesl Kristus Mojžíšovi v hořícím keři: „*Sezuj obuv svou z noh svých; nebo místo, na kterémž ty stojíš, země svatá jest.*“ (Ex 3,5) Přístupme k poznávání Krista v pokoře učedníka a s kajícím srdcem. Studium vtělení Krista je úrodné pole, které vyplatí tomu, kdo hledá do hloubky skrytou pravdu. – YI Oct. 13, 1898 ^{7ABC 443.2}

Jediný plán, který bylo možné vymyslet na záchranu lidské rasy, byl ten, který volal po vtělení, ponížení a ukřižování Syna Božího, Majestátu nebes. Poté, co byl vymyšlen plán spasení, si satan nemohl zakládat na svém obvinění, že Bůh, protože je tak majestátní, nemůže udělat nic pro tak bezvýznamné stvoření, jako je člověk. – ST Jan. 20, 1890 ^{7ABC 443.3}

Když přemýšlíme o Kristově vtělení do lidství, stojíme bezradní před nevysvětlitelným tajemstvím, jež lidská mysl nemůže pochopit. Čím více o tom přemýšlíme, tím více nás to naplňuje úžasem. Jaký hluboký kontrast je mezi božstvím Krista a bezmocným dítětem ležícím v betlémských jeslích? Jak můžeme změřit vzdálenost mezi mocným Bohem a bezmocným dítětem? A přesto Stvořitel světa, v Němž byla plnost božství tělesně, byl zjeven v bezmocném nemluvnátku v jeslích. Daleko vyšší než kterýkoli z andělů, roven Otcí v důstojnosti a slávě, a přesto oděn do roucha lidství! Božství a lidství bylo tajuplně spojeno a člověk a Bůh se stali jedno. V tomto spojení nacházíme naději pro náš padlý lidský rod. Když hledíme na Krista v jeho lidství, hledíme vlastně na Boha, a v Něm vidíme jeho odlesk a obraz jeho osoby. – ST July 30, 1896 ^{7ABC 443.4}

Když služebník evangelia pozoruje život Kristův a ponořuje se v povahu jeho misie, otevře se mu při každém novém studování vždy něco krásnějšího a poutavějšího. Tento předmět je nevyčerpatelný. Studium o vtělení Kristově, jeho smírcí oběti a úloze prostředníka *bude zaměstnávat myšlenky pilného badatele po všechny časy.* – GW 251 ^{7ABC 444.1}

To, že se Bůh takto zjevil v těle, je opravdu tajemství *a bez pomoci Ducha svatého nemůžeme doufat, že bychom to pochopili.* Nejvíce ponižující poznání pro člověka je, aby pochopil nicotnost lidské moudrosti a pošetilost konání vlastním úsilím bez pomoci, kterou má hledat u Boha. – RH April 5, 1906 ^{7ABC 444.2}

Byla snad lidská přirozenost Syna Marie změněna na božskou přirozenost Syna Božího? Ne; obě tyto přirozenosti byly tajemným způsobem spojeny v jedné osobě – člověku Kristu Ježíši. V Něm přebývala všechna plnost božství tělesně. ... ^{7ABC 444.3}

To je velké tajemství, které nebude plně a zcela pochopeno v celé své velikosti, dokud se neuskuteční proměnění vykoupěných. Teprve pak bude pochopena moc, velikost a účinnost Božího daru pro člověka. Nepřítel je však rozhodnut tento dar tak zahalit tajemstvím, aby se stal ničím. – 5BC 1113 ^{7ABC 444.4}

Nemůžeme vysvětlit velké tajemství plánu vykoupění. Ježíš vzal na sebe lidství, aby dosáhl lidstvo; *ale nedokážeme vysvětlit, jak bylo božství oděné lidstvím.* Anděl by nevěděl, jak soucítit s padlým člověkem, ale Kristus přišel na svět a okusil všechna naše pokoušení a nesl všechny naše strasti. – RH Oct. 1, 1889 ^{7ABC 444.5}

2. Zázračné spojení lidství a božství

Kristus odložil své královské roucho a královskou korunu a oblékl své božství lidstvím, aby lidské bytosti mohly být povzneseny ze svého ponížení a postaveny do výhodnější pozice. Kristus nemohl přijít na tuto zem se slávou, kterou měl v nebeských dvorech. Hříšné lidské bytosti by ten pohled nemohly snést. Zahalil své božství rouchem lidskosti, ale nerozloučil se se svým božstvím. Jako božský-lidský Spasitel přišel, aby se postavil do čela padlé lidské rasy, aby se podílel na jejich zkušenosti od dětství až po mužství. Aby lidské bytosti mohly být účastníky božské přirozenosti, přišel na tuto zemi a žil život dokonalé poslušnosti. – RH June 15, 1905 7ABC 444.6

V Kristu bylo spojeno božství a lidství. Božství se neponížilo na úroveň lidství; božství si udrželo své postavení, ale lidství tím, že se spojilo s božstvím, odolalo nejprudší zkoušce pokušení na poušti. Kníže tohoto světa přišel ke Kristu po jeho dlouhotrvajícím půstu, když byl vyhladovělý, a navrhl Mu, aby přikázal kamenům, aby se staly chlebem. Ale Boží plán, vymyšlen pro spasení člověka, stanovil, že Kristus by měl poznat, co je hlad, chudoba, a projít každým úsekem zkušenosti člověka. – RH Feb. 18, 1890 7ABC 445.1

Čím více přemýšlíme o Kristově příchodu na tuto zemi v podobě děťátka, tím se to jeví podivuhodnější. Jak se může stát, že bezmocné děťátko v betlémských jeslích je přesto Božím Synem? Třebaže to nedovedeme pochopit, můžeme věřit, že On, který stvořil světy, se kvůli nám stal bezmocným děťátkem. Ačkoli stál výš než kterýkoliv z andělů, ačkoli byl tak velký jako Otec na nebeském trůně, stal se jedním z nás. V něm se Bůh a člověk stali jedno a právě v této skutečnosti nalézá padlé lidstvo svou naději. Při pohledu na Krista v těle se díváme na Boha v lidské přirozenosti a vidíme v Něm jas božské slávy, zřetelný obraz Boha Otce. – YI Nov. 21, 1895 7ABC 445.2

Nikdo z těch, kdo hledí na dětskou tvář zářící životem, nemůže říci, že Kristus byl přesně takovým jako jiné děti. Byl Bohem v lidském těle. Když byl podněcován svými společníky ke konání zla, božství prozářilo lidstvím a On to zlo rozhodně odmítl. V okamžiku učinil rozdíl mezi dobrem a zlem a postavil hřích do světla Božích přikázání, vyzdvihl zákon jako zrcadlo, které odráží světlo na zlo. – YI Sept. 8, 1898 7ABC 445.3

Jako člen lidské rodiny byl smrtelný, ale jako Bůh je Ježíš světu zdrojem života. Ve své božské osobě mohl vždy odolat náporu smrti a odmítnout podlehnout pod její nadvládu. Ježíš však dobrovolně položil svůj život, aby tím, že tak učinil, mohl dát život a přinést nesmrtelnost na světlo. ... Jaká to byla pokora! Andělé nad tím žasli. Jazyk to nikdy nebude moci vyličit; představivost to nemůže pochopit. Věčné Slovo souhlasilo s tím, aby se stalo tělem! Bůh se stal člověkem! – RH July 5, 1887 7ABC 445.4

Apoštol chce odvrátit naši pozornost od nás samotných k Původci našeho spasení. Představuje nám jeho dvě přirozenosti – božskou a lidskou. ... Dobrovolně vzal na sebe lidskou přirozenost. Bylo to jeho vlastní rozhodnutí a jeho vlastní volba. Přioděl své božství lidstvím. Po celou dobu byl jako Bůh, ale neprojevil se jako Bůh. Zahalil projevy božství, které se dožadovaly pocty a vyvolávaly obdiv celého Božího vesmíru. Byl Bohem, když přebýval na zemi, ale vzdal se podoby Boží, a místo ní vzal na sebe podobu a způsob člověka. Po zemi chodil jako člověk. Kvůli nám se stal chudým, abychom jeho chudobou mohli zbohatnout. Odložil svou slávu a svůj majestát. Byl Bohem, avšak po určitou dobu se slávy a Boží podoby vzdal. ... Nesl hříchy světa, a podstoupil trest, který se jako hora valil na jeho božskou duši. Vydal svůj život jako oběť, aby člověk nemusel věčně zemřít. Zemřel, ne proto, že by musel zemřít, ale následkem jeho vlastní svobodné volby. – RH July 5, 1887 7ABC 446.1

Byla snad lidská přirozenost Syna Marie změněna na božskou přirozenost Syna Božího? Ne; obě tyto přirozenosti byly tajemným způsobem spojeny v jedné osobě – člověku Kristu Ježíši. V Něm přebývala všechna plnost božství tělesně. Když byl Kristus ukřižován, byla to jeho lidská přirozenost, která zemřela. Božství nezaniklo ani nezemřelo; neboť to je nemožné. – 5BC 1113 7ABC 446.2

3. Vzal bezhříšnou lidskou přirozenost

Kristus přišel na zem, vzal na sebe lidství a stal se tak zástupcem člověka, aby dokázal ve sporu se satanem, že člověk, tak jak ho Bůh stvořil, když se spojí s Otcem a Synem, může být poslušný každému božskému požadavku. – ST June 9, 1898 ^{7ABC 446.3}

Kristus je nazýván druhým Adamem. V čistotě a svatosti, spojen s Bohem a milován Bohem, začal tam, kde začal první Adam. Ochotně prošel půdou, kde Adam padl a vykoupil Adamův pád. – YI June 2, 1898 ^{7ABC 446.4}

Když se naplnil čas, měl být zjeven v lidské podobě. Měl zaujmout svou pozici v čele lidstva tím, že vezme přirozenost, ale ne hříšnost člověka. V nebi byl slyšet hlas: „*Neboť přijde k Sionu Vykupitel, a k těm, kteříž se odvracují od přestoupení v Jákobovi, praví Hospodin.*“ (Iz 59,20) – ST May 29, 1901 ^{7ABC 447.1}

Když Kristus sklonil svou hlavu a skonal, nesl pilíře satanova království spolu se sebou do země. Porazil satana ve stejné přirozenosti, nad kterou satan získal vítězství v Edenu. Nepřítel byl přemožen Kristem v jeho lidské přirozenosti. Moc Spasitelova božství byla ukryta. Zvítězil v lidské přirozenosti, spoléhaje na Boží moc. – YI April 25, 1901 ^{7ABC 447.2}

Tím, že vzal na sebe lidskou přirozenost v jejím padlém stavu, se Kristus ani v nejmenším nepodílel na jejím hříchu. Podléhal nemocem a slabostem, jež obklopují člověka, „*aby se naplnilo povědění skrze Izaiáše proroka, řkoucího: Ont' jest vzal na se mdloby naše, a neduhy naše nesl*“ (Mt 8,17). Měl soucit s našimi slabostmi a byl pokoušen ve všem podobně jako my. A přesto „*nepoznal hřích*“. Byl Beránkem „*nevinným a neposkrvněným*“. Kdyby satan svedl Krista do hříchu i v tom nejmenším stupni, byl by rozdrtil Spasitelovu hlavu. Ve skutečnosti se však dotkl pouze jeho paty. Kdyby se dotkl Kristovy hlavy, naděje lidstva by zhynula. Boží hněv by dopadl na Krista tak, jako dopadl na Adama. ... Neměli bychom mít žádné pochybnosti, pokud se jedná o dokonalou bezhříšnost lidské přirozenosti Krista. – 5BC 1131 ^{7ABC 447.3}

Buď opatrný, nadmíru opatrný, když hovoříš o Kristově lidské přirozenosti. Nepředstavuj Ho lidem jako člověka se sklony ke hříchu. On je druhý Adam. První Adam byl stvořen jako čistá, bezhříšná bytost, bez poskvrny hříchu spočívající na něm; byl Božím obrazem. Mohl padnout a padl následkem přestoupení. Kvůli hříchu se jeho potomci rodili s vrozenými sklony k neposlušnosti. Ale Ježíš Kristus byl jednorozeným Synem Božím. Vzal na sebe lidskou přirozenost a byl pokoušen ve všech bodech tak, jak je pokoušena lidská přirozenost. Mohl zhřešit; mohl padnout, avšak ani v jednom okamžiku v Něk nebyly zlé sklony. Byl napaden pokušeními na poušti stejně tak, jako byl Adam napaden pokušeními v Edenu. – 5BC 1128 ^{7ABC 447.4}

Syn Boží se pokořil a vzal na sebe lidskou přirozenost poté, co lidské pokolení kráčelo čtyři tisíce let mimo Eden a mimo jejich původní stav čistoty a spravedlnosti. Hřích již po věky dělal hrozné záznamy na celém lidském rodu. V lidské rodině převládala tělesná, duševní a mravní degenerace. Když byl Adam v Edenu pokušelem napaden, byl bez poskvrny hříchu. ... Kristus na poušti pokušení stál na Adamově místě, aby zvítězil ve zkoušce, ve které on padl. – RH July 28, 1874 ^{7ABC 448.1}

Vyvaruj se veškerých otázek spojených s Kristovým lidstvím, které mohou být snadno nesprávně pochopeny. Pravda leží těsně vedle koleje domněnek. Při pojednávání o lidství Kristově musíte usilovně střežit každé tvrzení, aby vaše slova nebyla chápána tak, že znamenají více, než obsahují, a takto ztratíte a zatěmníte jasné chápání jeho lidství spojeného s božstvím. Jeho narození bylo Božím zázrakem. ... Nikdy žádným způsobem nezanech v lidských myslích ani ten nejmenší dojem, jakoby na Kristu spočívala nějaká skvrna anebo sklon ke zkaženosti, anebo že by nějakým způsobem podlehl zkaženosti. Byl pokoušen ve všech bodech podobně jako je pokoušen člověk, přesto byl nazván „svatým“. Je to tajemství, které zůstane smrtelníkům nevysvětlitelné, že Kristus mohl být pokoušen ve všech věcech podobně jako jsme my, a přesto zůstal bez hříchu. Kristovo vtělení vždy bylo a zůstane navždy tajemstvím. To, co bylo zjeveno, je pro nás a pro naše děti, ale

necht' se každý člověk vyvaruje činit Krista od základu úplně člověkem, takovým, jako jsme my, protože to není možné. – 5BC 1128, 1129 7ABC 448.2

Jaké protiklady se setkávají a jsou odhalené v osobě Krista! Majestátní Bůh, přesto bezmocné dítě! Stvořitel celého světa, přesto ve světě, který stvořil, často hladový a unavený a bez místa, kde by složil hlavu! Syn člověka, přesto nekonečně vyšší než andělé! Rovný Otcí, ale jeho božství oděné lidstvím, stojící v čele padlé lidské rasy, aby lidské bytosti mohly být postaveny na výhodné místo! Vlastní věčné bohatství, a přesto žije život chudého člověka! Jedno s Otcem v důstojnosti a moci, přesto ve svém lidství pokoušený ve všech bodech, jako jsme pokoušeni my! Každý moment v jeho smrtelném zápase na kříži, Vítěz, který odpovídá na prosbu kajícího hříšníka, aby na něj pamtovoal, až přijde do svého království. – ST April 26, 1905 7ABC 448.3

4. Převzaté nevýhody lidské přirozenosti

Učení o Kristově vtělení do lidského těla je tajemstvím „*skrytým od věků a národů*“ (Ko 1,26). Je to veliké a hluboké tajemství pobožnosti. ... 7ABC 449.1

Kristus nepředstíral, že přijal lidskou přirozenost; On ji opravdu přijal. Skutečně měl lidskou přirozenost. „*Poněvadž tedy dítky účastnost mají těla a krve, i On též podobně účasten jest jich.*“ (Žd 2,14) Byl synem Marie; byl ze semene Davidova, podle lidského původu je nazván člověkem. – RH April 5, 1906 7ABC 449.2

Přišel na tento svět v lidské podobě, aby žil jako člověk mezi lidmi. Vzal na sebe nevýhody lidské přirozenosti, aby byl zkoušen a prověřen. Ve svém lidství se stal účastníkem božské přirozenosti. Ve svém vtělení získal v novém pojetí hodnotu Syn Boží. – ST Aug. 2, 1905 7ABC 449.3

Náš Spasitel však vzal na sebe lidskou přirozenost se všemi jejími nevýhodami. Přijal přirozenost člověka, který je vystaven pokušení. Nemusíme snášet nic, čemu nebyl vystaven i On. – DA 117 7ABC 449.4

Kristus nesl hříchy a slabosti lidského rodu, jaké existovaly, když přišel na zemi, aby člověku pomohl. V zájmu lidstva se slabostmi padlého člověka, jež na něj dolehly, byl vystaven pokušením satana ve všech bodech, v nichž je napadán člověk. – RH July 28, 1874 7ABC 449.5

Ježíš se narodil ve všem podoben svým bratřím. Stal se tělem, jako jsme my. Míval hlad a žízeň a býval unavený. Sytil se potravou a osvěžoval se spánkem. Sdílel úděl člověka; přesto byl neposkvrněným Synem Božím. Byl Bohem v lidském těle. Jeho povaha má být naší povahou. – DA 311 7ABC 449.6

Kristova lidská přirozenost je srovnatelná s naší a utrpení pocíťoval mnohem silněji; neboť jeho duchovní přirozenost byla osvobozena od každé poskvrny hříchu. Z tohoto důvodu byla jeho touha zbavit se utrpení silnější, než mohou zažít lidské bytosti. ... 7ABC 449.7

Syn Boží snášel Boží hněv proti hříchu. Veškerý nahromaděný hřích světa byl uložen na Nosi-tele hříchu, na Toho, který byl nevinný, na Toho, který jediný mohl být smírnou obětí za hřích, protože On sám byl poslušný. Byl jedno s Bohem. Nebyla na Něm ani skvrna zkaženosti. – ST Dec. 9, 1897 7ABC 449.8

Jsa jedno s námi, musel nést břímě naší viny a bídy. Ten, jenž je bez hříchu, musel pocítit hanbu hříchu. ... Každý hřích, každá neshoda, každý chtíč zplozený přestoupením, trýznil jeho du-cha. – DA 111 7ABC 450.1

Tíha hříchu světa tiskla jeho duši a jeho vzezření vyjadřovalo nevýslovný smutek a hlubokou úzkost, kterou si padlý člověk nikdy neuvědomil. Cítil ohromující příliv nepřítele, který zaplavil svět. Uvědomil si sílu uspokojování chuti a nečistých vášní, které vládly světem. – RH Aug. 4, 1874 7ABC 450.2

V usmíření byla vykonána veškerá spravedlnost. Místo hříšníka přijal trest neposkvrněný Boží Syn a hříšník je svobodný, pokud přijímá a drží se Krista jako svého osobního Spasitele. Přestože je vinen, je považován za nevinného. Kristus splnil všechny požadavky, které požadovala spravedlnost. – YI April 25, 1901 7ABC 450.3

Nevinný nesl trest viníků. Nevinný a přece se obětoval jako zástupce za hříšníka. Vina každého hříchu svou váhou doléhala na božskou duši Vykupitele světa. – ST Dec. 5, 1892 7ABC 450.4

Vzal na svou bezhříšnou přirozenost naši hříšnou přirozenost, aby věděl, jak pomoci těm, kdo jsou v pokušení. – MM 181 7ABC 450.5

5. Pokoušený ve všem

Kristus sám zakusil všechny nástrahy a pokušení, jež stíhají lidské bytosti. Nikdo jiný, z ženy zrozený, nebyl tak prudce napadán pokušením; a nikdo nenesl tak těžké břímě, jako bylo břímě hříchu a hoře světa. Nikdy zde nebylo jiného člověka, jehož soucítění by bylo tak něžné a hluboké. Je účastníkem všeho, co lidstvo prožívá, jeho soucit není všeobecný a neurčitý; On přímo soucítí s každým obtíženým, pokoušeným a zápasícím jedincem. – Ed 78 7ABC 450.6

Bůh byl v Kristu v lidské podobě a byl vystaven všem pokušením, jímž je vystaven člověk; v našem zájmu se podílel na utrpeních a zkouškách, tak bolestných pro lidskou přirozenost. – The Watchman, Dec. 10, 1907, reprinted from ST Jan. 2, 1896 7ABC 450.7

„*Ve všem byl podobně pokoušen jako my.*“ (Žd 4,15) Satan byl připraven napadnout Ho na každém kroku a vrhal na Něj svá nejzuřivější pokušení, přesto se však „*nedopustil hříchu a v jeho ústech nebyla nalezena lest*“ (1 Pt 2,22). „*Sám trpěl, pokoušín byv,*“ trpěl podle míry dokonalosti své svatosti. Kníže temnosti však na Něm nic nenašel, ani jedinou myšlenkou, ani pocitem nezareagoval na jeho pokušení. – 5T 422 7ABC 450.8

Kéž bychom mohli pochopit význam slov: Kristus „*trpěl, pokoušín byl*“. I když byl prost poskvrny hříchu, zušlechtěné city jeho svaté přirozenosti učinily spojení se zlem pro Něho nevyslovitelně bolestným. Přesto s lidskou přirozeností, jež byla v Něm, se setkal a arciodpadlíkem tváří v tvář a sám bez pomoci odolával nepříteli svého trůnu. Dokonce ani v myšlence nebyl Kristus přiveden k tomu, aby podlehl moci pokušení. Satan nachází v lidských srdcích určitý bod, ve kterém může získat oporu; určitá hříšná touha je pěstována, pomocí které jeho pokušení nabývají svou moc. Avšak Kristus sám prohlásil: „*Neboť jde kníže tohoto světa, ale nemá nic na mně.*“ (J 14,30) Valily se na Něho bouře pokušení, ale nemohly Ho přinutit k tomu, aby se odchýlil od své věrnosti vůči Bohu. – RH Nov. 8, 1887 7ABC 451.1

Pozoruji určité nebezpečí, jež tkví v přístupu k tématu zabývajícím se lidstvím Syna nekončného Boha. On se ponížil, když viděl, že byl v způsobu nalezen jako člověk, aby mohl poznat sílu všech pokušení, jímž je vystaven člověk. ... Ani při jedné příležitosti nezareagoval na jeho různorodá pokušení. Ani v jednom případě Kristus nevstoupil na satanovo území, aby mu poskytl nějakou výhodu. Satan na Něm nenašel nic, co by podnítilo jeho pokušení. – 5BC 1129 7ABC 451.2

Mnozí tvrdí, že je nemožné, aby byl Kristus podlehl pokušení. Pak by se ale nebyl mohl octnout v postavení Adamově a nebyl by mohl zvítězit tam, kde Adam padl. Kdybychom my museli na kterémkoli poli podstupovat těžší zápas, než jaký podstoupil Kristus, pak by nám nemohl přispět ku pomoci. Náš Spasitel však vzal na sebe lidskou přirozenost se všemi jejími nevýhodami. Přijal přirozenost člověka, který je vystaven pokušení. Nemusíme snášet nic, čemu nebyl vystaven On. ... Ve jménu člověka zvítězil Kristus tím, že obstál v nejtěžší zkoušce. Za nás odolal pokušení a jeho sebezapření bylo silnější než hlad nebo smrt. – DA 117 7ABC 451.3

6. Nesl připočítaný hřích a vinu světa

Kristus nesl vinu hříchů světa. Naše dostatečnost se nachází pouze ve vtělení a smrti Božího Syna. Mohl trpět, protože byl podpírán božstvím. Mohl snášet utrpení, protože v Něm nebylo ani jedné skvrny nevěrnosti nebo hříchu. – YI Aug. 4, 1898 ^{7ABC 451.4}

Přijal lidskou přirozenost a nesl slabosti a degeneraci lidského rodu. – RH July 28, 1874 ^{7ABC 452.1}

Pro Syna Božího by bylo takřka nekonečným pokořením, kdyby byl vzal na sebe podobu člověka ještě v době, kdy žil Adam v ráji a byl prost hříchu. Ježíš však přijal lidskou podobu ve chvíli, kdy lidstvo bylo oslabeno hříchem, který naň působil po čtyři tisíce let. Jako každé dítě Adamovo nesl důsledky působení velkého zákona dědičnosti. Jaké důsledky to byly, to je patrné z dějin jeho pozemských předků. S takovým dědictvím přišel na svět, aby sdílel naše soužení a pokušení a aby nám dal příklad života bez hříchu. ^{7ABC 452.2}

Satan měl Krista v nenávisti již v nebi pro jeho postavení u Boha. Jeho nenávist ještě vzrostla, když byl sám sesazen. Nenáviděl Toho, který sám sebe vydal, aby vykoupil hříšné lidstvo. Bůh dovolil svému Synu, aby na svět, na nějž si satan osoboval nárok jako na své území, přišel jako bezmocné dítě, podléhající lidským slabostem. Dovolil Mu, aby se střetl s životními nesnázemi, s jakými se musí potýkat každá lidská bytost, a aby s nimi bojoval, jako s nimi musí bojovat každý lidský jedinec, vystavuje se nebezpečí porážky a věčného zatracení. – DA 49 ^{7ABC 452.3}

Jaké podivuhodné spojení člověka s Bohem! Mohl pomoci své lidské přirozenosti odolávat vpádům nemoci tím, že by vlil ze své božské přirozenosti do člověka životní sílu a neslábnoucí svěžest. Ponížil se však až do přirozenosti člověka. ... Bůh se stal člověkem! – RH Sept. 4, 1900 ^{7ABC 452.4}

Adamův poklesek měl vykoupit Kristus v naší lidské podobě. Když však Adama sváděl pokušitel, nebyl Adam ještě obtížen následky hříchu. Byl tehdy silný jako dokonalý člověk, jeho duševní a tělesná síla nebyla dosud porušena. Žil v prostředí slávy ráje a denně obcoval s nebeskými bytostmi. Jinak tomu bylo s Ježíšem, když se odebral na poušť, aby zápolil se satanem. Za čtyři tisíce let ztratilo lidstvo na tělesné i duševní síle, pozbylo i mravní sílu; a Kristus vzal na sebe všechny slabosti degenerovaného lidstva. Jen tak mohl vysvobodit člověka z největších hlubin jeho ponížení. – DA 117 ^{7ABC 452.5}

Syn Boží, oblečený v rouchu lidstva, sestoupil na úroveň těch, které si přál zachránit. Nebyla v Něm žádná lstivost ani hříšnost; byl vždy čistý a neposkvřený; přesto na sebe vzal naši hříšnou přirozenost. Přikryl své božství lidstvím, aby se mohl ztotožnit s padlým lidstvem. Snažil se získat pro člověka to, co Adam svou neposlušností ztratil pro sebe i pro svět. Ve svém vlastním charakteru ukázal světu Boží charakter. – RH Dec. 15, 1896 ^{7ABC 452.6}

On pro naše spasení odložil své královské roucho, sestoupil z trůnu nebes a ráčil odít své božství pokorou a stal se jedním z nás, ale bez hříchu. Jeho život a povaha by měly být pro všechny vzorem k následování, aby mohli obdržet drahocenný dar věčného života. – YI Oct. 20, 1886 ^{7ABC 453.1}

Narodil se bez jakékoliv poskvrny hříchu, přišel však na tento svět stejným způsobem, jakým přicházejí členové lidské rodiny. – Letter 97, 1898 ^{7ABC 453.2}

Nevinný a neposkvřený krácel mezi nemyslicími, nevzdělanými a surovými. – DA 90 ^{7ABC 453.3}

Kristus, který ani v nejmenším nepoznal hřích anebo poskvřnění, přijal naši přirozenost v jejím zhoršeném stavu. To bylo větší ponížení, než si člověk dovede vůbec představit. Bůh byl zjeven v těle. Ponížil se. Jaký to důvod k zamýšlení, k hlubokému opravdovému a vážnému rozjímání! Byl tak nekonečně vznešeným Majestátem nebes a přesto se sklonil tak nízko, aniž by tratil sebemenší část své důstojnosti a slávy! Pokořil se do chudoby a do nejhlubšího pokoření mezi lidmi. – ST June 9, 1898 ^{7ABC 453.4}

Přesto, že Kristus vzal na sebe hříchy světa, přesto, že se ponížil tím, že přijal naši padlou přirozenost, hlas z nebes Ho prohlásil za Syna Věčného. – DA 112 ^{7ABC 453.5}

I když v jeho charakteru neměl ani stín hříchu, přece se snížil, aby spojil naši padlou lidskou přirozenost se svým božstvím. Tím, že takto přijal lidství, poctil lidstvo. Přijetím naší padlé přirozenosti ukázal, čím by se mohla stát, kdyby přijala všechna ustanovení, která jí On dal, a kdyby se podílela na božské přirozenosti. – Special Instruction Relating to the Review and Herald Office, and the Work in Battle Creek, 13 (May 26, 1896) ^{7ABC 453.6}

Naši mysl obrací nejprve k postavení, které měl Kristus v nebesích v Otcově náručí; pak nám ukazuje, jak odkládá svou slávu a dobrovolně přijímá všechny pokořující podmínky přirozenosti člověka, jak na sebe bere zodpovědné úkoly služebníka a jak v poslušnosti podstupuje i smrt, a to smrt nejpotupnější a nejstrašnější, nejhanebnější, nejbolestivější – smrt na kříži. – 4T 458 ^{7ABC 453.7}

Andělé padli k jeho nohám a chtěli obětovat své životy. Ježíš řekl, že jeho smrtí budou mnozí zachráněni, avšak život anděla by nemohl zaplatit tak velký dluh. Pouze jeho život může Otec přijmout jako výkupné za člověka. Pán Ježíš jim také řekl, že v tomto díle budou mít rovněž svůj úkol; budou s Ním a budou Jej posilovat. Vezme na sebe přirozenost padlého člověka a jeho síla se nebude rovnat ani jejich síle. Mnozí mají být svědky jeho pokoření a velkého utrpení. – EW 150 ^{7ABC 454.1}

Uprostřed nečistoty Kristus zachoval svou čistotu. Satan ji nemohl poskvrnit ani narušit. Jeho charakter zjevil dokonalou nenávist vůči hříchu. Byla to jeho svatost, která proti Němu popudila všechny vášně prostopášného světa, protože svým dokonalým životem uvrhl na svět stálou výčitku a zjevil rozdíl mezi přestoupením a čistou, neposkvrněnou spravedlností Toho, který hříchu nepoznal. – 5BC 1142 ^{7ABC 454.2}

7. Dokonalá bezhříšnost Kristovy lidské přirozenosti

Nemusíme pochybovat o dokonalé bezhříšnosti Kristové lidské přirozenosti. Naše víra musí být soudnou vírou, vzhlížející k Ježíši v plné důvěře, v dokonalé a oddané víře ve smířčí oběť. To je podstatné, aby se duše nezahalila do tmy. Toto svaté zastoupení nám umožňuje záchranu, až do krajnosti, neboť On představil žasnoucímu vesmíru, dokonalou pokoru ve svém lidském charakteru a bezvýhradnou poslušnost všech Božích požadavků. – ST June 9, 1898 ^{7ABC 454.3}

Svou lidskou paží Kristus objal lidské pokolení, zatímco svou božskou paží uchopil trůn Věčného a spojil omezeného člověka s nekonečným Bohem. Překlenul propast, kterou vytvořil hřích, a spojil zemi s nebem. Ve své lidské přirozenosti si zachoval čistotu svého božského charakteru. – YI June 2, 1898 ^{7ABC 454.4}

Byl prost vši zkaženosti a hřích Mu byl cizí, a přece se modlil, a to často velmi naléhavě a s pláčem. Modlil se za své učedníky a za sebe tak, že se ztotožňoval se všemi našimi potřebami, naší slabostí a našimi neúspěchy, které jsou lidstvu vlastní. Byl velkým prostředníkem. Neměl vášně naší lidské, padlé rasy, nýbrž cítil s podobnými nepravostmi, pokoušený ve všech bodech tak, jak jsme pokoušeni my. Ježíš překonal největší těžkosti, které vyžadovaly pomoc a podporu od jeho Otce. – 2T 508 ^{7ABC 454.5}

Je bratrem v našich slabostech, avšak bez stejných vášní. Jako člověk bez hříchu nenáviděl zlo. Snášel boje a úzkosti duše ve světě ovládaném hříchem. Jako člověk pokládal modlitbu za nutnost a přednost. Úpěnlivě žádal o Boží pomoc a útěchu, kterou Otec byl připraven Mu poskytnout – Jemu, který pro blaho člověka opustil nebeskou radost a za příbytek si zvolil chladný a nevděčný svět. – 2T 202 ^{7ABC 455.1}

Jeho učení přicházelo jako déšť; jeho mluva osvěžovala ovzduší jako rosa. V Kristově povaze byl takový majestát, jaký se nikdy předtím neukázal padlému člověku a taková tichost, jakou člověk nikdy nedosáhl. Nikdy předtím nechodil mezi lidmi člověk tak ušlechtilý, čistý, štedrý a vědomý si své Božské přirozenosti, a přece tak prostý, tak plný dobrých plánů a záměrů s lidstvem. I když nenáviděl hřích, dovedl soucitně plakat nad hříšníkem. Nebyl samolibý. Majestát nebes se oděl pokorou dítěte. Toto je Kristův charakter. – 5T 422 ^{7ABC 455.2}

Ježíš prožil svůj život v souladu s Bohem. V dětském věku myslel a mluvil jako dítě, avšak ani stopa hříchu neničila v Něm obraz Boží. Ani On však nebyl ušetřen pokušení. ... Ježíš se narodil v místě, kde byla jeho povaha podrobována zkouškám. Ustavičně se musel mít na pozoru, aby si zachoval svou čistotu. Byl vystaven týměž pokušením, s nimiž se i my setkáváme, aby nám mohl být příkladem, a to pro naše dětství i pro náš mladý a mužný věk. – DA 71 ^{7ABC 455.3}

Tím, že vzal na sebe lidskou přirozenost v jejím padlém stavu, se Kristus ani v nejmenším nepodílel na jejím hříchu. Podléhal nemocem a slabostem, jež obklopují člověka, „*aby se naplnilo to, co bylo řečeno skrze proroka Izaiáše, řkoucího: On vzal na sebe naše slabosti a nemoci naše nesl*“ (Mt 8,17). Měl soucit s našimi slabostmi a byl pokoušen ve všem podobně jako my. A přesto „*nepoznal hřích*“ (2 K 5,21). Byl Beránkem „*nevinným a neposkvrněným*“ (1 Pt 1,19). ... Neměli bychom mít žádné pochybnosti, pokud se jedná o dokonalou bezhříšnost lidské přirozenosti Krista. – ST June 9, 1898 ^{7ABC 455.4}

Pouze Kristus mohl otevřít cestu tím, že učinil oběť rovnající se požadavkům Božího zákona. Byl dokonalý a neposkvrněný hříchem. Byl bez poskvrny a vady. Rozsah hrozných následků hříchu by nikdy nebyl znám, kdyby poskytnutý lék neměl nekonečnou hodnotu. Spása padlého člověka byla získána za tak nesmírnou cenu, že andělé žasli a nemohli plně pochopit božské tajemství, že Majestát nebes, rovný Bohu, by měl zemřít za vzpurnou rasu. – 2SP 11, 12 ^{7ABC 456.1}

Tak je tomu i s malomocenstvím hříchu, které je tvrdošíjné, smrtelné a nelze je vyléčit lidskými silami. „*Všecka hlava jest neduživá, a všecko srdce zemdlené. Od spodku nohy až do vrchu hlavy není na něm místa celého, jen rána a zsinalost.*“ (Iz 1,5.6) Ježíše však, který přišel, aby přebýval mezi lidmi, nic neposkvrní. Jeho přítomnost má pro hříšníka léčivou moc. – DA 266 ^{7ABC 456.2}

Ježíš chvíli pozoroval výjev, který se před Ním odehrával – třesoucí se oběť v zahanbení a nelítostní hodnostáři, necítící nejmenší útrpnost ani s člověkem. Jeho čistý neposkvrněný duch se zachvěl nad touto podívanou. Dobře věděl, proč k Němu přivedli tuto ženu. Četl v jejich srdcích a znal povahu a celý život každého, s kým se setkal. ... Žalobci byli poraženi. Teď tu stáli, se strženým rouchem předstírané svatosti, vinní a odsouzení v přítomnosti nekonečné Čistoty. – DA 461

7ABC 456.3

8. Kristus si ponechá lidskou přirozenost navěky

Tím, že se ponížil a vzal na sebe lidskou podobu, Kristus ukázal, že jeho povaha je opakem povahy satanovy. ... Tím, že vzal na sebe naši přirozenost, spojil se Spasitel s lidmi poutem, které se nikdy nezlomí. Je s námi spojen na věčné časy. „*Tak miloval Bůh svět, že svého jediného Syna dal.*“ (J 3,16) Dal Ho nejen proto, aby nesl naše hříchy a zemřel jako oběť za nás; dal Ho padlému lidstvu. Aby nás ujistil o své nezměnitelné radě pokoje, dal Bůh svého jednorozeného Syna, aby se stal jedním z lidí a navěky podržel svou lidskou přirozenost. To je záruka, že Bůh splní své slovo. „*Dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížectví na rameni jeho.*“ (Iz 9,6) Bůh přijal lidskou přirozenost v osobě svého Syna a přenesl ji až do výšin nebes. – DA 25 7ABC 456.4

Dodatek C – Smíření

Část I. – Smírčí oběť

1. Hlavní význam smíření na kříži

Kristova oběť jako smíření za hřích je velkou pravdou, kolem níž se soustřeďují všechny ostatní pravdy. – GW 315 ^{7ABC 457.1}

(Kříž) je ústředním pilířem, na kterém visí daleko větší a věčná tíha slávy, která je pro ty, kteří tento kříž přijímají. Pod a kolem Kristova kříže, toho věčného pilíře, hřích nikdy neožije, ani pochybení nezíská kontrolu. – Letter 124, 1900 ^{7ABC 457.2}

Kristova oběť jako usmíření za hřích je velkou pravdou, kolem níž se soustřeďují všechny ostatní pravdy. Abychom to mohli správně pochopit a ocenit, musíme každou pravdu Slova Božího od Genesis až po Zjevení studovat ve světle, které vyzařuje z kříže Golgoty. Představuji vám vznešený, velkolepý památník milosti znovuzrození, spasení a vykoupení – na kříži vyvýšeného Syna Božího. To má být základem každého kázání našich kazatelů. – GW 315 ^{7ABC 457.3}

Kříž Golgoty vyzývá a nakonec porazí každou pozemskou a pekelnou moc. V kříži se soustřeďují všechny vlivy a z něho všechny vlivy vycházejí. Je velikým středem přitažlivosti, protože na něm Kristus položil svůj život za lidské pokolení. Tato oběť byla přinesena za účelem obnovení člověka k jeho původní dokonalosti. Ba co víc, byla přinesena proto, aby mu dala úplnou proměnu charakteru, činíce ho více než vítězem. ... ^{7ABC 457.4}

Jestliže kříž nenajde vliv ve své vlastní přízni, vytvoří si tento vliv. Z pokolení do dalších pokolení byla pravda pro tuto dobu zjevována jako přítomná pravda. Kristus na kříži se stal prostředkem, díky kterému se milosrdenství a pravda spolu potkaly a spravedlnost a pokoj se navzájem políbily. To je prostředek, který má hýbat světem. – Manuscript 56, 1899 ^{7ABC 457.5}

Existuje jedna velká ústřední pravda, která má být stále udržována v mysli při zkoumání Písma svatého – Kristus a to ten ukřižovaný. Každá jiná pravda je obdařena vlivem a mocí odpovídajícím jeho spojení s tímto tématem. Pouze ve světle kříže můžeme poznat vznešený charakter Božího zákona. Duše ochromená hříchem může být obdařena životem pouze skrze dílo vykonané na kříži Původcem našeho spasení. – Manuscript 31, 1890 ^{7ABC 458.1}

Kristus visící na kříži byl evangeliem. ... To je naše poselství, náš argument, naše učení, naše varování pro zatvrzelé, naše povzbuzení pro zarmoucené, naděje pro každého, kdo věří. Jestliže se nám podaří probudit zájem v lidských myslích, který je přiměje k tomu, aby upřeli svůj zrak na Krista, můžeme ustoupit stranou a jen je prosit, aby stále upírali svůj zrak na Beránka Božího. – Manuscript 49, 1898 ^{7ABC 458.2}

Shromážděte nejsilnější kladná prohlášení týkající se usmíření, které učinil Kristus za hříchy světa. Ukazujte nutnost tohoto smíření. – Ev 187 ^{7ABC 458.3}

Skutečnost, že Kristovi společníci při jeho ukřižování byli umístěni jeden po jeho pravici a druhý po jeho levici, je významný; jeho kříž je umístěn v samém středu světa. – Manuscript 52, 1897 ^{7ABC 458.4}

Kristus a jeho ukřižování, to je poselství, které Bůh nechá zaznít skrze své služebníky po celém světě. Zákon a evangelium pak budou prezentovány jako dokonalý celek. – RH Sept. 29, 1896 ^{7ABC 458.5}

Nikdy by nemělo odeznít kázání nebo jakákoliv biblická hodina, aniž bychom nepoukázali posluchačům na „*Beránka Božího, který snímá hříchy světa*“ (J 1,29). Každé pravé učení má Krista za střed a každé přikázání přijímá sílu z jeho slov. – 6T 54 ^{7ABC 458.6}

Odejmut křesťanu kříž by bylo jako vymazat slunce z nebe. Kříž nás přibližuje Bohu, usmiřuje nás s Ním. ... Bez kříže by člověk nemohl být spojen s Otcem. V kříži je všechna naše naděje. – AA 209, 210 ^{7ABC 458.7}

Studium o Kristově vtělení, Jeho smířčí oběti a úloze prostředníka bude zaměstnávat myšlenky pilného badatele po všechny časy. – GW 251 ^{7ABC 458.8}

Kristus, který byl ukřižován pro naše hříchy, Kristus, který vstal z mrtvých a Kristus, který vystoupil na nebesa, to je věda o spasení, kterou se máme zabývat a kterou máme vyučovat. – 8T 287 ^{7ABC 459.1}

Žádná přednáška by neměla být prezentovaná bez Krista a jeho ukřižování, jako základ evangelia. – 4T 394 7ABC 459.2

Musíme být představiteli toho, jakou účinnost má Kristova krev, která shladila naše vlastní hříchy. – 6T 82 7ABC 459.3

Věda je příliš omezená na to, aby pochopila smíření; tajemný a úžasný plán vykoupení je tak dalekosáhlý, že jej ani filozofie nedokáže vysvětlit; navždy to zůstane tajemstvím, že ani nejhlubší rozum to nedokáže pochopit. Kdyby se dalo smíření vysvětlit omezenou moudrostí, ztratilo by svou posvátnost a důstojnost. Je to tajemství, že Ten, kdo je rovný věčnému Otci, by se měl tak ponížit, aby podstoupil krutou smrt na kříži, aby vykoupil člověka; a je tajemstvím, že Bůh tak miloval svět, že dovolil svému Synu, aby přinesl tuto velkou oběť. – ST Oct. 24, 1906 7ABC 459.4

Je to satanův promyšlený plán, aby lidi zadržel od víry, že Kristus je jejich jedinou nadějí; neboť Spasitelova krev, očišťující ode všech hříchů, působí mocně pouze pro ty, kdož věří v jeho zásluhy. – GW 162 7ABC 459.5

2. Dokonalá oběť smíření vykonaná na kříži

(Kristus) postavil kříž mezi nebem a zemí, a když Otec spatřil oběť svého Syna, sklonil se v uznání před touto dokonalostí. „To stačí,“ řekl. „Smíření je dokončeno.“ – RH Sept. 24, 1901 ^{7ABC 459.6}

Ve smrti Krista, Beránka, zabitého pro hříchy světa, se obraz setkal se skutečností. Náš veliký Velekněz přinesl jedinečnou, neocenitelnou oběť pro naše spasení. Když se na kříži obětoval za hříchy lidí, bylo vykonáno úplné smíření. Nyní se nacházíme ve vnějším nádvoří a očekáváme blaženou naději, zjevení našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. – ST June 28, 1899 ^{7ABC 459.7}

Náš velký Velekněz dovršil přinášení obětí, když sám trpěl za bránou. Tím bylo vykonáno dokonalé smíření za hříchy lidí. Ježíš je naším Obhájcem, naším Veleknězem, naším Přímluvcem. Proto naše nynější situace je podobná situaci Izraelitů stojících na vnějším nádvoří, očekávající a vyhlížející tu blahoslavenou naději, což je slavné zjevení našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. – Manuscript 128, 1897 ^{7ABC 459.8}

Nastal čas, aby nebeský vesmír přijal svého Krále. Andělé, cherubíni a serafíni, mohli teď stát v pohledu na kříž. ... Otec přijímá Syna. Žádný jazyk nedokázal vyjádřit radost nebes nebo Boží vyjádření uspokojení a radosti ze svého jednorozeného Syna, když viděl dokončení smíření. – ST Aug. 16, 1899 ^{7ABC 460.1}

Otec dokazuje svou nekonečnou lásku ke Kristu, jenž zaplatil za naše vykoupení svou krví, takže Kristovy přátelé přijímá a vítá jako své přátelé. Je spokojen s vykonaným smířením. Je oslaven vtělením, životem, smrtí a prostřednickou službou svého Syna. – 6T 364 ^{7ABC 460.2}

Otec vzdal veškerou čest Synu, posadil Ho po své pravici, vysoko nad všechna knížectví a moc. Vyjádřil svou velkou radost a potěšení z přijetí Ukřižovaného a z jeho korunování slávou a ctí. Svému Synu ukázal všechnu přízeň a v přijetí jeho velkého smíření to ukazuje jeho lidu. ... Na Kristovo smíření byla vtisknuta pečeť nebes. Jeho oběť je ve všech směrech uspokojivá. – ST Aug. 16, 1899 ^{7ABC 460.3}

Kristova oběť je dostatečná. Kristus přinesl Bohu skutečně úplnou oběť. Lidské úsilí, vykonané bez Kristových zásluh, je bezcenné. – RH Aug. 19, 1890 (March 24, 1896) ^{7ABC 460.4}

Jako byla oběť za nás úplná, tak má být úplné i naše uzdravení od poskvrny hříchu. – MH 451 ^{7ABC 460.5}

Jeho smrt na Golgotském kříži byla vyvrcholením jeho ponížení. Jeho dílo, jako vykupitele je naprosto ukončené. Pouze ti, kteří zemřeli sami sobě, jejichž životy jsou s Kristem ukryty v Bohu, mohou mít úplnou představu o dokonalosti oběti učiněné pro záchranu padlého lidského pokolení. – Letter 196, 1901 ^{7ABC 460.6}

3. Vtělení předpoklad pro smířující oběť

Kristus vykoupil svět tím, že za něj zaplatil výkupné, skrze přijetí lidské přirozenosti. On nebyl jen obětí, ale On sám byl tím, kdo přináší oběť. Přikryl své božství lidstvím a dobrovolně na sebe vzal lidskou přirozenost, což umožnilo, aby nabídl sám sebe jako výkupné. – Manuscript 92, 1899

7ABC 460.7

Nikdo z andělů se nemohl stát ručitelem lidského pokolení: jejich život totiž patří Bohu, a proto se ho nemohou vzdát. Všichni andělé nosí jeho poslušnosti. Jsou ustanovenými posly Toho, jenž je Velitelem celého nebe. Avšak Kristus je rovný Bohu, nekonečný a všemohoucí. On mohl zaplatit výkupné za vysvobození člověka. On je věčným samostatně existujícím Synem, na kterého nemělo být vloženo žádné jeho; a když se Ho Bůh zeptal: „*Koho pošlu?*“ mohl odpovědět: „*Aj, já, pošli mne.*“ (Iz 6,8) Mohl se zavázat, že se stane ručitelem člověka, protože mohl říci to, co nemohl říci nejvyšší anděl: „Mám moc nad svým vlastním životem, *„moc položit ho, a ... moc zase ho vzít zpět“* (podle J 10,18).“ – YI June 21, 1900 7ABC 461.1

Člověk nemohl vykoupit člověka. Padlý stav činil hříšníka nedokonalou vykupující obětí, která by byla méně cennou než život Adamův do jeho pádu do hříchu. Bůh stvořil člověka dokonalým a spravedlivým, ale po pádu do hříchu ani jedna oběť k jeho vykoupení nemohla být Bohem přijata, jestliže nebyla cennější než život člověka v jeho bezhříšném stavu. 7ABC 461.2

Pouze život Syna Božího byl dostačující obětí, která mohla uspokojit požadavky dokonalého zákona Božího. Andělé byli bez hříchu, ale měli menší hodnotu než zákon Boží. Podléhali zákonu. Byli posly, aby činili Kristovu vůli a skláněli se před Ním. Byli stvořenými bytostmi a podléhali zkušební době. Na Krista nebyly vznášeny žádné požadavky. Měl moc svůj život položit a opět jej vzít. Nebyl povinen vykonat službu vykoupení. Svou oběť přinesl dobrovolně. Cena Kristova života byla dostačující k tomu, aby mohla člověka zachránit z jeho padlého stavu. – 2SP 9, 10 (1877 ed.)

7ABC 461.3

4. Neposkvrněný Kristus byl dokonalou obětí

Kristus by toto dílo nemohl dokončit, kdyby nebyl osobně neposkvrněný. Pouze ten, kdo byl sám dokonalostí, mohl být zároveň nositelem hříchu a odpouštějícím hřích. Stojí před shromážděním svých vykoupených, jako ten, kdo je obtížen hříchem a kdo je zárukou, která je poskvrněna hříchem, avšak jsou to jejich hříchy, které nese. Po celý svůj život ponížení a utrpení, od chvíle, kdy se narodil jako dítě v Betlémě, až do chvíle, kdy visel na kříži Golgoty a volal hlasem, který otřásl vesmírem: „*Je dokonáno*,“ byl Spasitel čistý a neposkvrněný. – Manuscript 165, 1899 ^{7ABC 461.4}

Kristus byl bez hříchu, jinak by jeho život v lidském těle a jeho smrt na kříži neměly větší cenu v poskytnutí milosti hříšníkově, než smrt jakéhokoliv jiného člověka. I když vzal na sebe lidství, jeho život byl spojen s božstvím. Mohl položit svůj život jako kněz i jako oběť. Měl v sobě moc položit ho a také ho vzít zase zpět. Obětoval sebe Bohu jako neposkvrněnou oběť. – Manuscript 92, 1899 ^{7ABC 461.5}

Když Kristus zvolal: „*Dokonáno jest*“ (J 19,30), věděl, že bitva byla vyhrána. Jako morální dobyvatel vztyčil svůj prapor na věčných výšinách. Byla mezi anděly radost? Nebyla synu a dcero Adamova, ale mohli se nyní chopit zásluh neposkvrněného Syna Božího a říci: „Kristus za mě zemřel. On je můj Spasitel.“ – Manuscript 111, 1897 ^{7ABC 462.1}

Jako nositel hříchu, kněz a zástupce člověka před Bohem, vstoupil do života lidstva, nesouce naše tělo i naši krev. Život je v živém, životodárném proudu krve – té krve, která byla dána za život světa. Kristus vykonal úplné smíření tím, že dal svůj život jako výkupné za nás. Narodil se bez jakékoliv poskvrny hříchu, přišel však na tento svět stejným způsobem, jakým přicházejí členové lidské rodiny. Neměl jen nějaké zdánlivé tělo, ale vzal na sebe lidskou přirozenost, podílejíce se na životě lidstva. Podle zákona – který Kristus sám vydal – ztracené dědictví mohlo být vykoupeno jenom nejbližším příbuzným. Ježíš Kristus odložil své královské roucho, svou královskou korunu a přioděl své božství lidstvím, aby se mohl stát Zástupcem a Ručitelem lidstva a aby tím, že zemřel v lidské podobě, mohl svou smrtí zničit toho, který má vladařství smrti. Toto nemohl vykonat jako Bůh, ale tím, že přišel jako člověk, mohl Kristus zemřít. Svou smrtí přemohl smrt. Kristova smrt přinesla smrt tomu, který má vládu nad smrtí, a otevřela brány hrobu všem, kteří Ho přijmou jako svého osobního Spasitele. – Letter 97, 1898 ^{7ABC 462.2}

5. Vina a trest přeneseny na Zástupce

Když umíral na kříži, přenesl vinu z osoby přestupníka na božského Náhradníka vírou v Něho jako svého osobního Vykupitele. Hříchy vinného světa, které jsou symbolicky znázorněny jako „*rudé jako šarlat*“ (Iz 1,18), byly připsány na božského Ručitele. – Manuscript 84a, 1897 ^{7ABC 462.3}

Svatý Syn Boží nemá žádné vlastní hříchy ani smutky, které by nesl: On nesl utrpení druhých; neboť na Něho byla uvalena nepravost nás všech. Skrze božský soucit se spojuje s člověkem a jako představitel lidské rasy se podrobuje, aby s Ním bylo zacházeno jako s přestupníkem. Hledí do propasti trápení, kterou nám otevřely naše hříchy, a navrhuje překlenout propast odloučení člověka od Boha. – Bible Echo and Signs of the Times, Aug. 1, 1892 ^{7ABC 462.4}

Byl ohromen hrůzou nad strašlivým dílem, které hřích způsobil. Jeho břemeno viny bylo kvůli tomu, že člověk přestoupil Otcův zákon a bylo tak velké, že lidská přirozenost ho nedokázala unést. Utrpení mučedníků nelze srovnávat s Kristovou agónií. Božská přítomnost byla s nimi v jejich utrpení; ale Otcova tvář byla před jeho milým Synem skryta. – Bible Echo and Signs of the Times, August 1, 1892 ^{7ABC 463.1}

V zahradě Getsemane Kristus trpěl na místě člověka a lidská přirozenost Syna Božího se zachvěla pod strašnou hrůzou viny hříchu. ... ^{7ABC 463.2}

Moc, která uvalila trestající spravedlnost na zástupce a ručitele člověka, byla mocí, která podírala a udržovala Toho, který trpěl pod hroznou tíhou hněvu, který měl dopadnout na hříšný svět. Kristus zakusil smrt, která je vyřčená nad přestupníky Božího zákona. – Manuscript 35, 1895 ^{7ABC 463.3}

Co udržovalo Božího Syna ve chvíli, kdy byl zrazen a vyslýchán? Uzřel užitek ze své práce a byl nasycen. Směl pohlédnout do nekonečné věčnosti a vidět štěstí těch, kteří jeho pokořením obdrželi odpuštění a věčný život. Byl raněn pro jejich přestoupení, potřen pro jejich nepravosti, kázeň jejich pokoje byla vložena na Něho a zsinlostí jeho byli uzdraveni. Jeho ucho uslyšelo jásot vykoupených. Slyšel, jak tito vykoupení ze země zpívali píseň Mojžíše a Beránka. – 8T 43, 44 ^{7ABC 463.4}

6. Kristus jako obětní dar i jako sloužící Kněz

Nekonečná dostatečnost Krista se projevila v tom, že nesl hříchy celého světa. Zaujal dvojí postavení – obětujícího a oběti, kněze a přinesené oběti. Byl svatý, nevinný, neposkvrněný a oddělený od hříšníků. Prohlásil: „*Jde kníže tohoto světa, ale nemá nic na mně.*“ (J 14,30) Byl Beránkem bez vady a bez poskvrny. – Letter 192, 1906 7ABC 463.5

Když velekněz odložil své nádherné velekněžské roucho a sloužil v bílém lněném oděvu běžného kněze, tak i Kristus vyprázdnil sebe, vzal na sebe podobu služebníka a přinesl oběť, sám kněz, sám oběť. – The Southern Watchman, Aug. 6, 1903, reprinted from RH Sept. 7, 1897 7ABC 463.6

7. Kříž středobodem vykoupení

Kříž musí být středem, protože je částí lidského vykoupení a taky pro vliv, který šíří všude v Boží vládě. – 6T 236 7ABC 464.1

Kristovo usmíření není pouhý obratný způsob, jak mít naše hříchy odpuštěny; je to božský lék na uzdravení přestoupení a obnovení duchovního zdraví. Je to nebesy ustanovený prostředek, pomocí něhož může být Kristova spravedlnost nejen v nás, ale i v našich srdcích a charakterech. – Letter 406, 1906 7ABC 464.2

Bez prolití krve není odpuštění hříchu. Musí vytrpět bolest veřejné smrti na kříži, aby její svědectví bylo vyneseno bez stínu pochybností. – Manuscript 101, 1897 7ABC 464.3

Adam naslouchal slovům pokušitele a tím, že podlehl jeho našeptáváním, padl do hříchu. Proč v jeho případě nebyl ihned vykonán trest smrti? Protože se našlo výkupné. Jednorozený Boží Syn vzal dobrovolně na sebe hřích člověka, aby vykonal smíření pro padlou rasu. Nebylo by žádného odpuštění za hřích, kdyby nebylo vykonáno toto smíření. Kdyby Bůh odpustil Adamův hřích bez smíření, hřích by byl zvěčněn a byl by uchován navěky s opovázlivostí, která by se projevila bez zábran. – RH April 23, 1901 7ABC 464.4

V nebeských radách byl kříž ustanoven jako prostředek smíření. To měl být Boží prostředek k získání lidí pro Něho. Kristus přišel na tuto zem, aby ukázal, že v lidství může dodržovat svatý Boží zákon. – Manuscript 165, 1899 7ABC 464.5

Kristus dal sebe jako smírnou oběť za záchranu ztraceného světa. – 8T 208 7ABC 464.6

8. Smíření zahrnuje celé lidstvo

Kristovo smíření zahrnuje celou lidskou rodinu. Nikdo, vysoce nebo nízko postavený, bohatý nebo chudý, svobodný nebo služebník, nebyl vynechán z plánu vykoupení. – Letter 106, 1900 ^{7ABC 464.7}

Kristus trpěl za branami Jeruzaléma, protože Golgota se nacházela za zdmi města. Toto ukázalo, že zemřel nejenom za Židy, ale za celé lidstvo. Oznamuje padlému lidstvu, že je jejich Vykupitel, a naléhá na ně, aby přijali jím nabízené spasení. – The Watchman, Sept. 4, 1906 ^{7ABC 464.8}

Tak, jako nejvyšší kněz kropil teplou krev na slitovnici, zatímco se vonný oblak kadidla vznášel před Boha, tak, když vyznáváme své hříchy a odvoláváme se na účinnost Kristovy usmiřující krve, naše modlitby stoupají k nebi, provoněné zásluhami charakteru našeho Spasitele. Přes naši nehodnost si uvědomujeme, že zde je Ten, který může odstranit hřích a který je ochotný a dychtivý spasit hříšníka. Svojí vlastní krví zaplatil trest za všechny činitele zla. – RH Sept. 29, 1896 ^{7ABC 464.9}

Ježíš odmítal přijímat pocty od svého lidu (po vzkříšení), dokud se mu nedostalo ujištění, že Otec přijal jeho oběť. Vystoupil do nebeských dvorů a od samého Boha slyšel ujištění, že jeho výkupné za hříchy lidstva je dostačující a že skrze jeho krev mohou všichni lidé dosáhnout věčného života. – DA 790 ^{7ABC 465.1}

Hříchy lidu byly symbolicky přeneseny na úřadujícího kněze, který byl prostředníkem lidu. Kněz sám se nemohl stát obětí za hřích a svým životem vykonat smíření, protože byl také hříšníkem. Proto, místo toho, aby sám strpěl smrt, zabíjel beránka bez vady; trest za hřích byl přenesen na nevinné zvíře, které se tak stávalo jeho bezprostřední náhradou a symbolizovalo dokonalou oběť Ježíše Krista. Prostřednictvím krve oběti se člověk vírou díval do budoucna na krev Ježíše Krista, která mohla usmířit hříchy světa. – ST March 14, 1878 ^{7ABC 465.2}

9. Mnohonásobné výsledky smíření

Kristovo smíření navždy zpečetilo věčnou smlouvu milosti. Bylo naplněním každé podmínky, na základě které Bůh vložil bezplatné udělení milosti lidské rodině. Každá překážka, která bránila v cestě nejvolnějšímu průchodu milosti, milosrdenství, pokoje a lásky pro nejvíce vinné Adamovo potomstvo, byla potom odstraněna. – Manuscript 92, 1899 ^{7ABC 465.3}

Zemřel za nás na Golgotském kříži a zaplatil cenu. Spravedlnost je uspokojena. Ti, kdo věří v Krista a uvědomují si svoji hříšnost, a to, že jako hříšníci musí vyznat své hříchy, obdrží zdarma úplné odpuštění. – Letter 52, 1906 ^{7ABC 465.4}

Kvůli přestoupení byl člověk odloučen od Boha, spojení mezi nimi bylo přerušeno; ale Ježíš Kristus zemřel na kříži Golgoty, nesl na svém těle hříchy celého světa a mezi nebem a zemí byla tímto křížem přemostěna propast. Kristus přivádí lidi k této propasti a ukazuje jim most, kterým je překlenuta a říká: „*Chce-li kdo přijít za mnou, zapři sám sebe, a beř svůj kříž na každý den, a následuj mne.*“ (L 9,23) Bůh nám dává zkoušku, ve které můžeme prokázat, zda Mu budeme loajální, či nikoli. – Manuscript 21, 1895 ^{7ABC 465.5}

Smířující oběť viděná skrze víru přináší pokoj, útěchu a naději třesoucí se duši, kterou tíží pocit viny. Boží zákon je detektorem hříchu, a když je hříšník přitahován k umírajícímu Kristu, vidí žalostný charakter hříchu, činí pokání a drží se léku, Beránka Božího, který snímá hříchy světa. – RH Sept. 2, 1890 ^{7ABC 466.1}

Tak jsou lidé skrze ukřižování Krista smířeni s Bohem. Kristus přijímá vyvržence a oni se stávají jeho zvláštní péčí, členy Boží rodiny, protože přijali jeho Syna jako svého Spasitele. Je jim dána moc stát se Božími syny, Božími dědici a Kristovými spoludědici. Získávají rozumové znalosti o tom, čím je pro ně Kristus, a o požehnáních, která mohou obdržet jako členové Pánovy rodiny. A ve své nekonečné blahosklonnosti k nim Bůh rád stojí ve vztahu k Otci. – Letter 255, 1904 ^{7ABC 466.2}

Svět neuznává, že Kristus za nekonečnou cenu vykoupil lidskou rasu. Neuznávají, že stvořením a vykoupením má spravedlivý nárok na každou lidskou bytost. Ale jako Vykupitel padlé rasy mu byla dána listina vlastnictví, která Ho opravňuje k tomu, aby si je nárokoval jako svůj majetek. – Letter 136, 1902 ^{7ABC 466.3}

Kristus se zavázal, že se stane zástupcem a ručitelem člověka, a dal mu druhou zkoušku. Když člověk přestoupil i ten nejmenší Boží předpis, byla to stejná neposlušnost, jako by to byla větší zkouška. Ale jaká je člověku dána milost, milosrdenství a láska! Božství Kristovo se zavázalo nést hříchy přestupníka. Toto výkupné stojí na pevném základě; tento slíbený pokoj je pro srdce, které přijímá Ježíše Krista. A když Ho přijímáme vírou, jsme požehnáni všemi duchovními požehnáními na nebeských místech v Kristu. – Manuscript 114, 1897 ^{7ABC 466.4}

Kristus přijal svou smrtelnou ránu, která byla trofejí jeho vítězství a vítězství všech, kteří v Něho věří. Tyto rány zničily moc satana nad každým poslušným a věřícím poddaným v Ježíše Krista. Utrpením a smrtí Krista jsou lidské bytosti, padlé kvůli hříchu Adama, díky přijetí Krista a víře v Něho povýšeny, aby se staly dědici nesmrtelnosti a věčné slávy. Brány nebeského ráje se otevírají obyvatelům tohoto padlého světa. Skrze víru v Kristovu spravedlnost se mohou vzbouřenci proti Božímu zákonu zmocnit Nekonečného a stát se účastníky věčného života. – Letter 103, 1894 ^{7ABC 466.5}

„*A já budu-liť povýšen ze země, všecky potáhnu k sobě. To pak pověděl, znamenaje, kterou by smrtí měl umřít.*“ (J 12,32-33) Tohle je krize světa. Stanu-li se smírnou obětí za svět, bude povznesen. Poskvrněný obraz Boha bude reprodukován a obnoven a rodina věřících svatých bude konečně obývat nebeský domov. To je výsledek ukřižování Krista a obnovy světa. – Manuscript 33, 1897 ^{7ABC 467.1}

Naše výkupné bylo zapláceno naším Spasitelem. Nikdo nemusí být otrokem satana. Kristus stojí před námi jako náš božský příklad, náš všemocný Pomocník. Byli jsme vykoupeni za cenu, kterou nelze spočítat. Kdo může změřit dobrotu a milost vykupující lásky? – Manuscript 76, 1903 ^{7ABC 467.2}

Bůh svědčil o velkém díle smíření při smíření světa se sebou samým tím, že dal Kristovým následovníkům pravé pochopení království, které na zemi ustanovil a jehož základ položila jeho vlastní ruka. *7ABC 467.3*

Otec vzdal veškerou čest svému Synu, posadil Ho po své pravici, vysoko nad všechna knížectví a moc. Vyjádřil svou velkou radost a potěšení z přijetí Ukřižovaného a jeho korunování slávou a ctí. A veškerou přízeň, kterou prokázal svému Synu, když přijal velké smíření, prokázal jeho lidu. Ti, kteří spojili své zájmy v lásce s Kristem, jsou přijímáni v Milovaném. Trpí s Kristem a velmi se zajímají o jeho oslavení, protože jsou v Něm přijímáni. Bůh je miluje, jako miluje svého Syna. – ST Aug. 16, 1899 *7ABC 467.4*

10. Spravedlnost zajištěna skrze smíření

Bylo mu zřejmé, že zákon nezmenšil ani jediný bod své spravedlnosti, ale skrze smírnou oběť, skrze přičtenou Kristovu spravedlnost, stojí kající hříšník ospravedlněn před zákonem. ^{7ABC 467.5}

Kristus nesl trest, který by padl na přestupníka; a skrze víru se bezmocný, beznadějný hříšník stává účastníkem božské přirozenosti a uniká zkaženosti, která je ve světě skrze žádost. Kristus přičítá svou dokonalost a spravedlnost věřícímu hříšníkovi, když nepokračuje v hříchu, ale obrací se od přestoupení k poslušnosti přikázání. – RH May 23, 1899 ^{7ABC 467.6}

Jediný, kdo se mohl s nadějí přiblížit Bohu v lidství, byl jednorozený Syn Boží. Aby hříšné, kající lidské bytosti mohly být přijaty Otcem a oblečeny v roucho spravedlnosti, Kristus přišel na zem a přinesl oběť takové hodnoty, že vykoupil lidské pokolení. Skrze oběť na Golgotě je každému nabízeno posvěcení milostí. – Letter 67, 1902 ^{7ABC 468.1}

Jedině skrze víru v Krista mohou mít hříšníci připočtenou Kristovu spravedlnost a mohou být učiněni „*spravedlností Boží v něm*“ (2 K 5,21). Naše hříchy byly vloženy na Krista, v Kristu potrestány, Kristem odstraněny, aby jeho spravedlnost mohla být připočtena nám, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha. Přestože hřích byl připsán na jeho účet za nás, přesto zůstal dokonale bez hříchu. – ST May 30, 1895 ^{7ABC 468.2}

Pán přinesl plnou a dokonalou oběť na kříži, hanebném kříži, aby lidé mohli být úplní ve velkém a vzácném daru jeho spravedlnosti. Máme Boží slib, že připoutá lidi těsně ke svému velkému srdci nekonečné lásky v poutech nové smlouvy milosti. Všichni, kteří se vzdají své naděje, že zaplatí za svou spásu nebo si ji zaslouží, a přijdou k Ježíši takoví, jací jsou, nehodní, hříšní a přijmou jeho zásluhy, držíce ve své prosbě zaslíbené slovo Boží o odpuštění provinilce jeho zákona, vyznávající své hříchy a hledající odpuštění, naleznou plné a bezplatné spasení. – Letter 148, 1897 ^{7ABC 468.3}

11. Výkupní cena zcela zaplacená na Golgotě

Výkupné, které zaplatil Kristus – smíření na kříži – mají stále na zřeteli. – 5T 190 7ABC 468.4

Na Golgotském kříži zaplatil výkupní cenu zápasu. A tak získal právo vysvobodit zajatce ze sevření velkého podvodníka, který lži namířenou proti Boží vládě způsobil pád člověka a který tak ztratil veškerý nárok být nazýván věrným poddaným Božího království. 7ABC 468.5

Satan odmítl pustit své zajatce. Držel je jako své poddané kvůli jejich přesvědčení o jeho lži. Stal se tak jejich žalárníkem. Ale neměl právo požadovat, aby za ně byla zaplacená cena; protože je nezískal zákonným dobytím, ale falešným předstíráním. 7ABC 468.6

Bůh, jakožto věřitel, měl právo učinit jakékoli opatření pro vykoupení lidských bytostí. Spravedlnost požadovala zaplacení určité ceny. Syn Boží byl jediný, kdo mohl zaplatit tuto cenu. Dobrovolně se rozhodl přijít na tuto zemi a projít územím, kde Adam zhřešil. Přišel jako vykupitel ztracené rasy, aby porazil Istivého nepřítele a svou neochvějnou věrností právu zachránil všechny, kteří Ho přijmou jako svého Spasitele. – Letter 20, 1903 7ABC 468.7

Pouze Kristus mohl přinést poselství o vysvobození člověka. Přišel s plným a úplným výkupným. Přišel, aby přinesl život a nesmrtelnost na dosah padlé lidské rasy. Jako Dárce života přijal naši přirozenost, aby mohl zjevit Boží charakter a vtisknout jeho obraz všem, kdo Ho přijmou. Stal se člověkem, aby Bůh prostřednictvím své nekonečné oběti mohl přijmout poctu obnovené rasy. ... Věda o vykoupení je vysoká jako nebe a její hodnota je nekonečná. Tato pravda je tak široká, tak hluboká, tak vysoká, že vedle ní veškerá moudrost nejmoudřejších lidí světa klesá do bezvýznamnosti. Ve srovnání s poznáním Boha je veškeré lidské poznání jako plevy. A cestu spásy může dát poznat pouze Bůh. – Manuscript 69, 1897 7ABC 469.1

Všechno, co Bůh a Kristus mohli udělat, bylo učiněno pro záchranu hříšníků. Přestoupení ohrozilo celý svět a svět byl odsouzen k trestu smrti. Ale v nebi bylo slyšet hlas, který řekl: Nalezl jsem výkupné. Ježíš Kristus, který neznal hřích, byl učiněn hříchem za padlého člověka. „*Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (J 3,16) Kristus dal sám sebe jako výkupné. Odložil své královské roucho. Odložil svou královskou korunu a sestoupil ze svého nejvyššího velení nad celým nebem, oblékl své božství lidstvím, aby mohl nést všechny slabosti a snášet všechna pokušení lidstva. – Letter 22, 1900 7ABC 469.2

12. Spravedlnost a milosrdenství propojené na kříži

Spravedlnost a milosrdenství stály stranou ve vzájemné opozici, oddělené širokou propastí. Pán, náš Vykupitel, oděl své božství lidstvím a vypracoval v zájmu člověka charakter, který byl bez vady a poskvrny. Vztyčil svůj kříž uprostřed cesty mezi nebem a zemí a učinil ho předmětem přitažlivosti, který dosahuje obě cesty, přitahující stejně tak spravedlnost jako i milosrdenství na druhé straně propasti. Spravedlnost sestoupila ze svého vyvýšeného trůnu a spolu se všemi nebeskými zástupy se přiblížila ke kříži. Tam spatřila Jediného rovného Bohu, který nesl trest za všechny nepravosti a hříchy. S dokonalým zadostiučiněním se Spravedlnost sklonila v úctě u kříže a řekla: „To stačí.“ – GCB Fourth Quarter, 1899, vol. 3, p. 102 ^{7ABC 469.3}

Kristova smrt prokázala, že Boží správa a vláda jsou bez chyby. Satanovo obvinění ohledně protichůdných vlastností spravedlnosti a milosrdenství bylo navždy nepochybně vyřešeno. Každý hlas v nebi i mimo nebe bude jednoho dne svědčit o spravedlnosti, milosrdenství a vznešených Božích vlastnostech. Kristus nesl trest za lidské pokolení, aby nebeský vesmír viděl podmínky smlouvy vykoupení. – Manuscript 128, 1897 ^{7ABC 470.1}

(Kristovým) cílem bylo usmířit výsadní práva jak spravedlnosti, tak i milosrdenství a nechat každou z nich stát samostatně ve své důstojnosti a přesto spojené. Jeho milosrdenství nebylo slabostí, ale strašnou mocí k potrestání hříchu, protože hřích je hříchem; a přesto je mocí přitahující k sobě lásku lidstva. Skrze Krista spravedlnost umožnila odpuštění aniž by obětovala jedinou jotu z její vznešené svatosti. – GCB Fourth Quarter, 1899, vol. 3, p. 102 ^{7ABC 470.2}

Spravedlnost se dožaduje, aby hřích byl nejenom odpuštěn, ale musí být skutečně trest smrti. Bůh v daru svého jednorozeného Syna vyhověl oběma těmto požadavkům. Umíraje na místě člověka Kristus vytrpěl trest a přinesl odpuštění. – Manuscript 50, 1900 ^{7ABC 470.3}

Bůh spokojeně sklonil hlavu. Teď mohli být spravedlnost a milosrdenství spojeny. Nyní mohl být spravedlivý, a přesto Ten, který ospravedlňuje všechny, kteří by měli věřit v Krista. On (Bůh) pohlédl na oběť skonávající na kříži a řekl: „Je dokonáno. Lidské pokolení bude mít druhou příležitost.“ Výkupní cena byla zaplacená a satan spadl jako blesk z nebe. – YI June 21, 1900 ^{7ABC 470.4}

Jednorozený Boží Syn vzal na sebe přirozenost člověka a postavil svůj kříž mezi zemí a nebem. Skrze kříž byl člověk přitážen k Bohu, a Bůh k člověku. Spravedlnost se pohnula ze svého vysokého a hrozného postavení, a nebeské zástupy, armády svatosti se přiblížily ke kříži, a sklonily se s úctou; protože na kříži bylo spravedlnosti učiněno zadost. Skrze kříž byl hříšník odveden ze zajetí hříchu, ze spolčení zla, a při každém přiblížení se ke kříži jeho srdce jhne a v pokoře volá: „Byl to můj hřích, který ukřižoval Syna Božího.“ U kříže opouští své hříchy a skrze milost Kristovu je jeho povaha proměněna. Vykupitel zvedá hříšníka z prachu a staví ho pod vedení Ducha svatého. – ST June 5, 1893 ^{7ABC 470.5}

13. Smíření obhazuje neměnnost Božího zákona

Kříž hovoří nebeským zástupům, nepadlým světům a padlému světu o ceně, kterou Bůh vložil na člověka a o jeho veliké lásce, kterou nás miloval. To svědčí světu, andělům i lidem o neměnnosti božského zákona. Smrt jednorozeného Božího Syna na kříži ve prospěch hříšníka je nepopíratelným argumentem ohledně neměnného charakteru Božího zákona. – RH May 23, 1899 ^{7ABC 471.1}

Kristův kříž dosvědčuje hříšníkovi, že zákon se nemění, aby vyšel vstříc hříšníkovi v jeho hříších, ale že Kristus obětoval sám sebe, aby měli přestupníci zákona příležitost k pokání. Jako Kristus nesl hříchy každého přestupníka, tak hříšník, který neuvěří v Krista jako svého osobního Spasitele, který odmítá světlo, které k němu přichází, a odmítá respektovat a poslouchat Boží přikázání, ponese trest za své přestoupení. – Manuscript 133, 1897 ^{7ABC 471.2}

Kristova smrt je přesvědčujícím a věčným důkazem, že zákon Boží je tak neměnný jako jeho trůn. Muka v zahradě Getsemane, spílání, výsměch a urážky navršené na drahého Božího Syna, hrůza a potupa ukřižování skýtá dostačující a vzrušující ukázkou, že Boží spravedlnost, když trestá, koná své dílo důkladně. Skutečnost, že ani jeho vlastní Syn, Ručitel lidstva, nebyl ušetřen, je důkazem, který bude stát po celou věčnost před svatými i hříšníky a před celým Božím vesmírem na svědectví, že Bůh nebude ospravedlňovat přestupníky svého zákona. – Manuscript 58, 1897 ^{7ABC 471.3}

Satan pokračuje v práci na zemi, kterou zahájil v nebi. Vede lidi k tomu, aby přestupovali Boží přikázání. Jasně „*Tak praví Pán*“ je odloženo pro „tak praví“ člověk. Celý svět potřebuje být poučen o Božích prorocích, aby pochopil téma smíření, jednotu s Bohem. Cílem tohoto smíření bylo, aby byl zachován božský zákon a vláda. Hříšník je ospravedlněn pokáním vůči Bohu a vírou v našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. V Něm je odpuštění hříchů, a přesto Boží zákon stojí neměnný, věčný jako jeho trůn. Neexistuje nic takového jako oslabení nebo posílení Božího zákona. Jaký byl vždy, takový je nadále. Nelze jej zrušit nebo změnit v jednom principu. Je věčný, neměnný jako Bůh sám. – Manuscript 163, 1897 ^{7ABC 471.4}

Satan se snažil utajit před světem velkou smírnou obětí, která zjevuje zákon v celé jeho posvátné důstojnosti a zapůsobí na srdce silou svých závazných požadavků. Bojoval proti Kristovu dílu a sjednotil všechny své zlé anděly s lidskými nástroji v opozici vůči tomuto dílu. Ale zatímco pokračoval v této práci, nebeské inteligence se spojily s lidskými nástroji v práci obnovy. Kříž stojí jako velký střed světa a vydává jasné svědectví, že tento Kristův kříž bude odsouzením pro každého přestupníka Božího zákona. Toto jsou ty dvě velké síly, moc pravdy a spravedlnosti a působení satana, který chce Boží zákon zbavit účinku. – Manuscript 61, 1899. ^{7ABC 472.1}

Kristova smrt odstraňuje všechny argumenty, které by satan mohl vznést proti Božím předpisům. Satan prohlásil, že lidé nemohou vstoupit do nebeského království, pokud nebude zrušen zákon a nebude vymyšlen způsob, jak by mohli být přestupníci znovu uvedeni do Boží přízně a učiněni dědici nebes. Prohlásil, že zákon musí být změněn, že otěže vlády musí být v nebi uvolněny, že hřích musí být tolerován a hříšníci litováni a spaseni ve svých hříších. Ale každá taková obžaloba byla odvržena, když Kristus zemřel jako náhrada za hříšníka. – ST May 21, 1912, reprinted from ST Feb. 5, 1894 ^{7ABC 472.2}

14. Smíření je důsledek Boží lásky

Kristovo smíření nebylo učiněno proto, aby přiměl Boha milovat ty, které jinak nenáviděl; a nebylo učiněno, aby vyprodukovalo lásku, která neexistovala; ale bylo učiněno jako projev lásky, která již byla v Božím srdci, jako projev božské přízně před zraky nebeských inteligencí, před zraky nepadlých světů a před zraky padlé lidské rasy. ... Nezaobírejme se myšlenkou, že nás Bůh miluje, protože Kristus za nás zemřel, ale že nás tak miloval, že dal svého jednorozenného Syna, aby za nás zemřel. – ST May 30, 1895 ^{7ABC 472.3}

Když bude Spasitel vyzdvižen před lidmi, uvidí lidé jeho ponížení, jeho sebezapření, jeho sebeobětování, jeho dobrotu, jeho něžný soucit, jeho utrpení pro záchranu padlého člověka, a uvědomí si, že Kristovo smíření nebylo příčinou Boží lásky, ale výsledkem této lásky. Ježíš zemřel, protože Bůh miloval svět. – RH Sept. 2, 1890 ^{7ABC 472.4}

Otec nás nemiluje proto, že přinesl tuto velkou smírčí oběť, nýbrž přinesl smírčí oběť, protože nás miluje. Kristus byl prostředníkem, skrze něhož mohl Bůh vylít svou nekonečnou lásku na svět padlý do hříchu. „*Bůh to byl, jenž Kristem smiřoval svět s sebou.*“ (2 K 5,19) Bůh trpěl se svým Synem. Za smrtelných muk v zahradě getsemanské, při smrtelném zápase na kříži Golgoty zaplatilo srdce věčné Lásky cenu za naše vykoupení. – HM April 1893, reprinted from SC 13, 14 ^{7ABC 472.5}

15. Smíření poskytuje víc než člověk potřebuje

Spravedlnost vyžadovala utrpení člověka. Kristus, rovný Bohu, prožil utrpení Boha. Nepotřeboval žádné smíření. Jeho utrpení nebylo kvůli hříchu, kterého se dopustil; bylo to pro člověka – vše pro člověka; a jeho bezplatné odpuštění je přístupné všem. Kristovo utrpení bylo v souladu s jeho neposkvřenou čistotou; jeho hloubka agónie, úměrná důstojnosti a vznešenosti jeho charakteru. Nikdy nemůžeme pochopit intenzivní muka neposkvřeného Beránka Božího, dokud si neuvědomíme, jak hluboká je propast, ze které jsme byli zachráněni, jak těžký je hřích, kterým je lidstvo vinno, a vírou neuchopíme plné a celé odpuštění. – RH Sept. 21, 1886 7ABC 473.1

Pouze život Syna Božího byl dostačující obětí, která mohla uspokojit požadavky dokonalého zákona Božího. Andělé byli sice bezhříšní, ale měli malou hodnotu před Božím zákonem. Podléhali zákonu. Byli poslové, aby konali Kristovu vůli, a skláněli se před Ním. Byli stvořené bytosti a byli podřízeni zkušební lhůtě. Na Krista nebyly vznášeny žádné požadavky. Měl moc svůj život položit a opět jej vzít. Nebyl povinen vykonat službu vykoupení. Svou oběť přinesl dobrovolně. Cena Kristova života byla dostačující k tomu, aby mohla člověka zachránit z jeho padlého stavu. – RH Dec. 17, 1872 7ABC 473.2

Dílo, kterým drahý Syn Boží ve své Božské osobě spojil stvoření s Tvůrcem, smrtelné s Věčným, je velmi vhodným předmětem, který může naplňovat naše myšlenky po celý život. Účelem tohoto Kristova díla má být nejen spasení tohoto světa, řítícího se do záhuby, ale i utvrzení obyvatelů jiných světů o jejich oddanosti a věrnosti Bohu. Kristus otevřel neposlušným cestu pro návrat k věrnosti Bohu, a stejným činem postavil ochrannou zeď kolem těch, kteří již byli čistí, aby se nemohli znečistit. – RH Jan. 11, 1881 7ABC 473.3

16. Skutečné oběti jsou předzvěstí Božího Beránka

Židovský systém obětování a kněžská služba měly ukazovat na smrt a prostřednickou službu Kristovu. Všechny tyto ceremonie by neměly žádný smysl ani význam bez Krista, jenž sám byl základem celého systému a sám jej ustanovil. Pán zjevil Adamovi, Abelovi, Setovi, Enochu, Abrahámu i jiným mužům starověku a zvláště pak Mojžíšovi, že obřadní systém přinášení obětí a kněžská služba nemohly v plné míře zajistit spasení ani jedné duši. ^{7ABC 474.1}

Systém obětních darů ukazoval na Krista. Skrze tento systém, starozákonní lidé viděli Krista a věřili v Něho. – RH Dec. 17, 1872 ^{7ABC 474.2}

Kristus v radě se svým Otcem ustanovil systém přinášení obětí; aby smrt, místo toho, aby okamžitě zasáhla přestupníka, byla přenesena na oběť, která symbolizovala tu velkou a dokonalou oběť Syna Božího. ^{7ABC 474.3}

Hříchy lidu byly symbolicky přeneseny na úřadujícího kněze, který byl prostředníkem lidu. Kněz sám se nemohl stát obětí za hřích a svým životem vykonat smíření, protože byl také hříšníkem. Proto, místo toho, aby sám strpěl smrt, zabíjel beránka bez vady; trest za hřích byl přenesen na nevinné zvíře, které se tak stávalo jeho bezprostřední náhradou a symbolizovalo dokonalou oběť Ježíše Krista. Prostřednictvím krve oběti se člověk vírou díval do budoucna na krev Ježíše Krista, která mohla usmířit hříchy světa. – ST March 14, 1878 ^{7ABC 474.4}

Kristus byl Beránkem zabitým od založení světa. Pro mnohé je to tajemstvím, proč ve Starém zákoně bylo požadováno tolik přinesených obětí, proč tolik krvavých obětí bylo přinášeno na oltář. Avšak velká pravda, která by měla být uchovávána před lidmi a vstřípena do mysle a srdce, zněla: *„Bez prolití krve není žádného odpuštění.“* (Žd 9,22) V každé krvácející oběti byl představen *„Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa“* (J 1,29). Kristus sám byl původcem židovského systému bohoslužeb, ve kterém předobrazy a symboly byly stínem duchovních a nebeských věcí. Mnozí zapomněli na pravý význam těchto obětí; a tuto velkou pravdu, že pouze skrze samotného Krista dochází k odpuštění hříchu, ztratili ze zřetele. Množství přinesených obětí, krev býků a kozlů, nemohly shladit hřích. – ST Jan. 2, 1893 ^{7ABC 474.5}

Velké naučení ztělesněné v přinášení každé krvácející oběti, vtisknuté v každém obřadu, vštěpované samotným Bohem, spočívalo v tom, že odpuštění hříchů přichází pouze skrze krev Kristovu; přesto jak mnozí nosí sužující jho a jak málo pocítují sílu této pravdy, osobně jednají podle ní a získávají požehnání, jež mohli obdržet skrze dokonalou víru v krev Beránka Božího. ...

Velkou lekcí ztělesněnou v oběti každé krvácející oběti a vložené v každém obřadu, vštěpovaném samotným Bohem, bylo, že jedině skrze Kristovu krev je odpuštění hříchů. Přesto, kolik z nich nese to tíživé jho a jak málo lidí cítí sílu této pravdy. Jak málo lidí jedná podle této pravdy osobně, a tak získávají požehnání, která mohou nabýt prostřednictvím dokonalé víry v krev Beránka Božího, když si uvědomují, že pouze skrze Něho je odpuštění hříchů. A to ve víře, že když činí pokání, Bůh tyto hříchy odpouští, ať už jsou velké nebo malé. Ó, jaký požehnaný Spasitel! – Letter 12, 1892 ^{7ABC 474.6}

„Věřou lepší oběť Bohu obětoval Ábel nežli Kain.“ (Žd 11,4) ... Prolitou krví vzhlížel k budoucí oběti, ke Kristu umírajícímu na kříži na Kalvárii; a důvěřuje ve smíření, které tím nastane, obdržel svědectví, že činí správně a že jeho oběť je přijímána. – PP 72 ^{7ABC 475.1}

17. Kříž zasadil satanovi smrtelnou ránu

On (Kristus) zemřel na kříži, aby zasadil smrtelnou ránu satanovi a aby snal hřích každé věřící duše. – Manuscript 61, 1903 ^{7ABC 475.2}

Jaké právo má Kristus na to, aby si vzal zajatce z rukou nepřítele? – právo mající přinést oběť, která uspokojí zásady spravedlnosti, kterými je spravováno nebeské království. Přišel na tuto zem jako Vykupitel ztraceného lidstva, aby porazil lstivého nepřítele, a svou neochvějnou věrností vůči zákonu může spasit všechny, kteří Ho přijmou za svého osobního Spasitele. Na kříži Golgoty zaplatil za lidstvo cenu vykoupení. A tímto získal právo vysvobodit zajatce z pevného držení velkého podvodníka, který za pomoci lži vyslovené proti Boží vládě způsobil pád člověka a tím ztratil veškerý nárok být nazvaný věrným poddaným Božího slavného a věčného království. – ST Sept. 30, 1903 ^{7ABC 475.3}

Kristus na kříži nejenom vede lidi k pokání vůči Bohu za přestoupení jeho zákona – protože toho, komu Bůh odpouští, nejdříve učiní kajícím – ale Kristus uspokojil spravedlnost; sám se nabídl jako usmíření. Jeho prolitá krev, jeho zlámané tělo, uspokojí požadavky přestoupeného zákona, a takto přemostil propast, kterou způsobil hřích. Trpěl v těle, aby svým zraněným a zlámaným tělem mohl přikrýt bezbranného hříšníka. Vítězství získané při jeho smrti na Golgotě zlomilo navždy obviňující moc satana před celým vesmírem a umlčelo jeho obvinění, že sebezapření není možné u Boha, a proto není podstatné pro lidskou rodinu. – Manuscript 50, 1900 ^{7ABC 475.4}

On (Kristus) zasadil svůj kříž mezi nebem a zemí, aby mohl zápasit s mocnostmi temnoty a přemáhat je. Položil svůj život za život hříšníků a satan, kníže světa, byl vyhnán. – Manuscript 44, 1901 ^{7ABC 475.5}

Brzy měla být nabídnuta velká oběť, na kterou ukazovaly všechny židovské oběti. Když měl Spasitel před sebou kříž, vyslovil absolutní předpověď: „*Nyní kníže světa tohoto vyvrženo bude ven. A já budu-liť povýšen od země, všechny potáhnu k sobě.*“ (J 12,31-32) Viděl, že velký odpadlík, který byl vyhnán z nebe, byl hlavní mocí na zemi. Když hledal satanův trůn, našel jej postavený tam, kde měl být Boží. Viděl všechny lidi, jak uctívají odpadlíka, který je inspiroval ke vzpouře. Obyvatelé tohoto světa se poklonili k satanovým nohám. Kristus prohlásil: „Kde stojí satanův trůn, tam bude stát můj kříž, nástroj ponížení a utrpení.“ – Manuscript 165, 1899 ^{7ABC 476.1}

Kristus byl ukřižován, ale s podivuhodnou mocí a slávou vstal z hrobu. Vzal do svých rukou svět, jemuž satan tvrdil, že předsedá, a obnovil lidskou rasu v Boží přízeň. A při tomto slavném dokončení Jeho díla se vítězné písně rozléhaly znovu a znovu nepadlými světy. Andělé a archandělé, cherubíni a Serafíni se připojili k vítěznému sboru. – YI April 16, 1903 ^{7ABC 476.2}

18. Smíření se nebude nikdy opakovat

Kristova smrt na kříži zpečetila zničení toho, který má vládu nad smrtí a jenž byl původcem hříchu. Když satan bude zničen, nebude již žádného svádění ke zlu; již nikdy nebude muset být opakováno smíření a nebude existovat žádné nebezpečí další vzpoury v Božím vesmíru. To, co jedině může účinně zadržet hřích na tomto světě temnoty, bude zabraňovat vzniku hříchu v nebi. Význam Kristovy smrti poznají svatí i andělé. Padlí lidé by nemohli mít domov v Božím ráji bez Beránka zabitého od založení světa. Neměli bychom pak vyvyšovat Kristův kříž? – ST Dec. 30, 1889 7ABC 476.3

Část II. – Velekněžské uplatnění smírčí oběti

1. Poskytuje výhody a úplnost smírčí oběti

Toto jsou naše náměty – Kristus ukřižovaný pro naše hříchy, Kristus jenž povstal z mrtvých, Kristus náš přímlovce před Bohem; a v těsném spojení s těmito náměty je práce Ducha svatého. – Ev 187 ^{7ABC 476.4}

Veliká Oběť, která byla přinesena, byla přijata a Duch svatý, který sestoupil o letnicích, obrátil mysl učedníků od pozemské svatyně k nebeské, kam Pán Ježíš vstoupil se svou vlastní krví, aby na své učedníky vylil dobrodiní svého díla smíření. – EW 260 ^{7ABC 477.1}

Náš Vykupitel je ve svatyni, aby hájil naše zájmy. Je naším nejvyšším Knězem, který se za nás přimlouvá, předkládá svou smírčí oběť a prosí, aby zásluhy Jeho krve nám platně pomohly. – FE 370 ^{7ABC 477.2}

Každý, kdo se vymaní z otroctví a služby satana a bude stát pod krví potřísněným praporem Knížete Immanuela, obdrží Kristovu přímlovu. Kristus jako náš Prostředník po pravici Otce nás má stále na očích, protože je to stejně důležité, aby nás střežil svými přímlovami, jako nás vykoupil svou krví. Pokud by nás na okamžik pustil, satan je připraven nás ničit. Ty, které Kristus získal svojí krví, nyní udržuje svojí přímlovou. – Manuscript 73, 1893 ^{7ABC 477.3}

Děkujeme Bohu, že Ten, který za nás prolil svou krev, žije, aby za nás prosil, žije, aby se přimlouval za každou duši, která Ho přijímá. ... Musíme mít stále před očima účinnost Ježíšovy krve. Tato život očišťující, život udržující krev, přivlastňována živou vírou, je naší nadějí. Musíme růst v uznání její neocenitelné hodnoty, protože se přimlouvá za nás pouze tehdy, když se vírou dožadujeme její účinnosti, majíce svědomí čisté a usmířené s Bohem. ^{7ABC 477.4}

Toto je představováno jako odpouštějící krev, neoddělitelně spojená se vzkříšením a životem našeho Vykupitele, znázorněna stále tekoucím proudem, který vychází z Božího trůnu, vodou řeky života. – Letter 87, 1894 ^{7ABC 477.5}

Kristus zemřel, aby přinesl smírnou oběť za naše hříchy. Po pravici Otce se za nás přimlouvá jako náš Velekněz. Obětí svého života získal pro nás vykoupení. Jeho smíření je účinné pro každého, kdo se pokoří a přijme Krista jako svůj příklad ve všem. Kdyby Spasitel nepoložil svůj život jako usmíření za naše hříchy, celá lidská rodina by zahynula. Neměli by právo na nebe. Je to díky jeho přímlově, abychom se skrze víru, pokání a obrácení stali účastníky božské přirozenosti, a unikli tak zkaženosti, která je ve světě skrze žádost. – Manuscript 29, 1906 ^{7ABC 477.6}

Tato modlitba (Jan 17) je poučením týkající se prostřednické služby, kterou Spasitel přinese za oponou, kdy bude přinesena jeho velká oběť ve prospěch lidí tím, že obětuje sám sebe. Náš Prostředník podal svým učedníkům tuto ilustraci své služby v nebeské svatyni v zájmu všech, kteří k Němu přijdou v tichosti a pokoře, zbaveni veškerého sobectví a věříce v jeho spásnou moc. – Manuscript 29, 1906 (5BC 1145) ^{7ABC 478.1}

2. Služba požaduje a vede ke kříži

Kristova prostřednická služba za člověka v nebeské svatyni je právě tak podstatní součástí plánu vykoupení jako jeho smrt na kříži. Svou smrtí zahájil Kristus své dílo a po svém zmrtvýchvstání vystoupil na nebesa, aby je dokončil v nebi. Vírou smíme vstoupit za oponu, kam „*předchůdce náš pro nás všel Ježíš*“ (Žd 6,20). Tam se odráží světlo z golgotského kříže. Tam můžeme plněji pochopit tajemství vykoupení. – GC 489 ^{7ABC 478.2}

Kristova slova pronesena na úbočí hory byla oznámením, že jeho oběť ve prospěch člověka je úplná a dokonalá. Podmínky smíření byly splněny; dílo, pro které přišel na tento svět, bylo dokonáno. Vyhrál království. Vyrval ho satanovi a stal se dědicem všech věcí. Byl na cestě k Božímu trůnu, aby jej uctili andělé, knížectví a mocnosti. Vstoupil do svého zprostředkovatelského díla. Oděn bezmeznou autoritou dal učedníkům svůj úkol: „*Jděte tedy, a učte všechny národy.*“ „*Křtíte je ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého, učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám nařídil. Hle, já jsem s vámi po všechny dni až do skonání tohoto věku.*“ (Mt 28,19.20) – Manuscript 138, 1897 ^{7ABC 478.3}

Děkujeme Bohu, že Ten, který za nás prolil svou krev, žije, aby za nás prosil, žije, aby se přimlouval za každou duši, která Ho přijímá. „*Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.*“ (1 J 1,9) Krev Ježíše Krista nás očisťuje od všelikého hříchu. Mluví lépe než krev Ábelova, protože Kristus stále žije, aby za nás orodoval. Musíme mít stále před očima účinnost Ježíšovy krve. – Letter 87, 1894 ^{7ABC 478.4}

Ježíš stojí před Otcem a neustále přináší oběť za hříchy světa. On je služebníkem pravého svatostánku, který postavil Hospodin, a ne člověk. Naplněné oběti židovského svatostánku již nemají žádnou hodnotu. Denní a roční smíření již není nutné. Ale kvůli neustálému páchání hříchu je nezbytná smírná oběť nebeského Prostředníka. Ježíš, náš velký Velekněz, za nás slouží v Boží přítomnosti a obětuje za nás svou prolitou krev. – YI April 16, 1903 ^{7ABC 479.1}

Svým neposkvrněným životem, svou poslušností, svojí smrtí na kříži Golgoty Kristus oroduje za ztracené lidstvo. A nyní Vůdce našeho spasení oroduje za nás ne jako pouhý prosebník, ale jako Dobývateľ činící si nárok na své vítězství. Jeho oběť je úplná a jako náš Přimlůvce koná své stanovené dílo, držíce před Bohem kadidelnici obsahující jeho vlastní neposkvrněné zásluhy a modlitby, vyznání a díkuvzdání svého lidu. Prosycené vůně jeho spravedlnosti stoupá kadidlo k Bohu jako sladká vůně. Oběť je zcela přijata a odpuštění přikrývá všechna přestoupení. Pro opravdového věřícího je Kristus skutečně služebníkem svatyně sloužícím pro Něho ve svatyni a mluvícím skrze Bohem určené nástroje. – ST Feb. 14, 1900 ^{7ABC 479.2}

V nebeských dvorech prosí Kristus za svou církev, prosí za ty, za něž zaplatil výkupné svou krví. Staletí, ba věky nemohou snížit účinnost jeho smiřující oběti. Ani život ani smrt, ani výška ani hloubka nemohou nás odloučit od lásky Boží, jež je v Kristu Ježíši; ne proto, že bychom se ho drželi tak pevně, ale proto, že On nás tak pevně drží. – AA 552, 553 ^{7ABC 479.3}

Kristus je naším Veleknězem v nebesích. A co tam činí? Zastupuje lid Boží a přináší smířící oběť za svůj lid, jenž v Něho věří. – TM 37 ^{7ABC 479.4}

Bůh se přiblížil skrze Ježíše Krista, Prostředníka, jedinou cestu, skrze kterou odpouští hříchy. Bůh nemůže odpustit hříchy na úkor své spravedlnosti, své svatosti a své pravdy. On však odpouští hříchy a to úplně. Neexistují žádné hříchy, které by nebyly odpuštěny v a skrze Pána Ježíše Krista. To je jediná naděje hříšníka a když tam spočine v upřímné víře, může si být jistý odpuštěním a to plně a zdarma. Existuje pouze jeden kanál. Ten je dostupný všem a skrze tento kanál přichází pro kající, zkroušené duši hojně a bohatě odpuštění tak, že i ty nejtemnější hříchy jsou odpuštěny. ^{7ABC 479.5}

Těmto lekcím byl vyučován Boží vyvolený lid tisíce let dříve a byly opakovány v různých symbolech a obrazech, aby v každém srdci mohlo být utvrzeno dílo pravdy, že bez prolité krve není odpuštění hříchů. – Letter 12, 1892 ^{7ABC 480.1}

Kristus za nás zemřel a po obdržení jeho dokonalosti máme nárok na nebe. Všem, kdo v Něho věří, dává moc stát se Božími syny. Protože On žije, budeme žít i my. Je naším Přímělníkem na soudu v nebesích. To je naše jediná naděje. – Manuscript 29, 1906 ^{7ABC 480.2}

Tím, že Kristus slíbil svůj vlastní život, se stal zodpovědným za každého muže a ženu na zemi. Stojí v Boží přítomnosti a říká: „Otče, беру na sebe vinu této duše. Znamenalo by to pro ni smrt, pokud ji bude dál nést, avšak bude-li činit pokání, bude ji odpuštěno. Má krev ji očistí od všeho hříchu. Dal jsem svůj život za hříchy světa.“ ^{7ABC 480.3}

Jestliže přestupník Božího zákona uvidí v Kristu svou smírnou oběť a uvěří-li v Toho, který může očistit od každé nepravosti, Kristus za něj nezemřel nadarmo. – RH Feb. 27, 1900 ^{7ABC 480.4}

„A protož ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl a věrný nejvyšší kněz v tom, což by u Boha k očištění hříchů lidu jednáno býti mělo“ prostřednictvím smíření (Žd 2,17). Hříšník, který činí pokání, má věřit v Krista jako svého osobního Spasitele. To je jeho jediná naděje. Může se chopit zásluh Kristovy krve a představovat Bohu ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele jako svou vlastní hodnotu. Tak skrze Kristovu oběť sebe, nevinného za vinné, je odstraněna každá překážka a odpouštějící Boží láska proudí v bohatých proudech milosrdenství k padlému člověku. – Letter 91, 1895 ^{7ABC 480.5}

Když přiznáme před Bohem naše uznání Kristových zásluh, k našim prosbám bude přidána vůně. Ó!, kdo může ocenit toto obrovské milosrdenství a lásku! Když se přibližujeme k Bohu skrze moc Kristových zásluh, jsme přioděni jeho kněžským rouchem. Staví nás těsně po svém boku, objímající nás svým lidským ramenem, zatímco svým božským ramenem se chápá trůnu Nekonečného. Přidává své zásluhy jako vonné kadidlo v kadidelnici našich rukou, aby mohl podpořit naše prosby. Slibuje, že vyslyší a odpoví na naše prosby. – Letter 22, 1898 ^{7ABC 480.6}

Dnes (Kristus) za nás koná smíření před Otcem. *„Pakliť by kdo zhřešil, přímělníkem máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.“* (1 J 2,1) Ukazuje na dlaně svých rukou, probodané zuřivostí a zújatostí ničemných lidí a říká o nás: *„Vyryl jsem tě na svých dlaních.“* (Iz 49,16 – KJV) Otec se sklání jako uznání ceny zaplacené za lidstvo a andělé s úctou přistupují ke kříži Golgoty. Co je to za oběť! Kdo to pochopí! Bude to trvat celou věčnost, než člověk pochopí plán vykoupení. Věčnost mu bude otvírat řádek po řádku, sem trochu a tam trochu. – Manuscript 21, 1895 ^{7ABC 481.1}

3. Kristova služba v nebeské svatyni

Žijeme ve velkém dni smíření a svaté Kristovo dílo konané pro lid Boží, které v současné době (1882) probíhá v nebeské svatyni, by mělo být předmětem našeho neustálého studia. – 5T 520 ^{7ABC 481.2}

Kéž by všichni mohli spatřit našeho vzácného Spasitele takového, jaký je, Spasitele. Ať jeho ruka odhrne závoj, který před našimi zraky skrývá jeho slávu. Ukazuje Ho na jeho vysokém a svatém místě. Co vidíme? Náš Spasitel, ne ve stavu mlčení a nečinnosti. Je obklopen nebeskými inteligencemi, cherubíny a serafíny, deset tisíc krát deset tisíc andělů. Všechny tyto nebeské bytosti mají nade vše jediný úmysl, který je intenzivně zajímá – jeho církev ve světě zkaženosti. – Letter 89c, 1897 ^{7ABC 481.3}

On je ve svém svatém místě, ne ve stavu osamění a vznešenosti, ale obklopen deseti tisíckrát deseti tisíci nebeských bytostí, které čekají na to, aby mohli vykonat příkaz svého Mistra. A On jim přikazuje, aby šli a působili ve prospěch toho nejslabšího svatého, který skládá svou důvěru v Bohu. Velcí a malí, bohatí a chudí mají zajištěnou stejnou pomoc. – Letter 134, 1899 ^{7ABC 481.4}

Neklad'te svůj vliv proti Božím příkázáním. Tento zákon je přesně takový, jaký JHVH zapsal v nebeském chrámu. Člověk může šlapat po jeho kopii zde na zemi, avšak jeho originál je uchován v Boží truhle v nebi. Na víku této truhly, přímo nad tímto zákonem je trůn milosti – slitovnice. Ježíš stojí přímo před touto truhlou, aby se přimlouval ve prospěch člověka. – Manuscript 6a, 1886 (1BC 1109) ^{7ABC 481.5}

Všichni musíme mít na paměti téma svatyně. Bůh zakázal, aby proudy slov vycházejících z lidských rtů snižovaly víru našeho lidu v pravdu, že v nebi je svatyně a že vzor této svatyně byl kdysi postaven na této zemi. Bůh si přeje, aby se jeho lid seznámil s tímto vzorem a měl stále na mysli nebeskou svatyni, kde je Bůh vším a ve všem. – Letter 233, 1904 ^{7ABC 482.1}

Ježíš je naším Přímělníkem, Veleknězem a Prostředníkem. Postavení, v jakém se nacházíme, je shodné s postavením Izraelců ve dni smíření. Když velekněz vstupoval do svatyně svatých, jež symbolizovala svatyni svatých v nebeské svatyni, kde se nyní přimlouvá náš Velekněz, a kropil krví smíření na slitovnici, nepřinášely se venku nějaké smiřující oběti. Dokud se velekněz přimlouval za lid před Bohem, mělo se každé koleno v pokoře sklánět, prosit o odpuštění nepravosti. – ST June 28, 1899 ^{7ABC 482.2}

4. Druhá fáze kněžství zahrnuje soud

Naplnil jednu fázi svého kněžství tím, že zemřel na kříži za padlý lidský rod. Nyní koná další fázi tím, že se přimlouvá před Otcem v záležitosti kajícího, věřícího hříšníka, předkládaje Bohu oběti svého lidu. Tím, že vzal na sebe lidskou přirozenost a že v této přirozenosti zvítězil nad pokušením nepřítele, a protože měl božskou dokonalost, byl Mu odevzdán soud nad světem. Případ každého člověka přijde před Něho k přezkoumání. Vynese soud tím, že odplatí každému člověku podle jeho skutků. – Manuscript 42, 1901 7ABC 482.3

5. Věčná přímluva

Kadidlo, jehož dým stoupal vzhůru s modlitbami Izraele, představuje zásluhy Kristovy a jeho orodování, jeho naprostou spravedlnost, s níž posuzuje svůj lid, který se na něho s vírou obrací; jen vůně kadidla činí bohoslužbu hříšníků libou Hospodinu. Před oponou svatyně svatých stál oltář věčné přímluvy, před svatyní pak oltář stálého usmíření. Krví a vůní kadidla mohli se přiblížit Bohu a tyto symboly měly znázorňovat velkého Prostředníka, skrze něhož se hříšníci mohou přiblížit Hospodinu a jen skrze něhož může kající věřící duše dosáhnout milosti a spásy. – PP 353 7ABC 482.4

Ve službě židovského kněžství nám jsou neustále připomínány oběti a Kristova přímluva. Všichni, kteří dnes přicházejí ke Kristu, by si měli pamatovat, že jeho zásluhy jsou dýmem kadidla, které je smíšeno s modlitbami těch, kteří se kají ze svých hříchů a přijímají odpuštění, milosrdenství i milost. Naše potřeba Kristovy přímluvy je ustavičná. – Manuscript 14, 1901 7ABC 482.5

6. Kristus Prostředník i Soudce

Z osobní zkušenosti je Kristus obeznámen s bojem, který neustále probíhá od Adamova pádu. Jak je tedy vhodné, aby byl soudcem právě On. Ježíši, Synu člověka, je svěřen veškerý soud. Mezi Bohem a lidmi je jen jeden prostředník. Jen s Ním můžeme vstoupit do nebeského království. On je Cesta, Pravda a Život. Proti jeho rozhodnutí není odvolání. Je to skála věků, která se záměrně roztrhla, aby každá zkoušená duše v pokušení našla jistý úkryt. – RH March 12, 1901 ^{7ABC 483.1}

„Aniž zajisté Otec soudí koho, ale všecken soud dal Synu.“ „A dal jemu moc i soud činiti, nebo Syn člověka jest.“ (J 5,22.27) V jeho extra obdařené lidskosti spočívá důvod Kristova jmenování. Bůh svěřil všecken soud Synu, protože je bezesporu Bohem zjeveným v těle. ^{7ABC 483.2}

Bůh zamýšlel, aby se Kníže mučedníků v lidské přirozenosti stal soudcem celého světa. Ten, jenž přišel z nebeských dvorů, aby zachránil člověka před věčnou smrtí. Je to Ten, kterým lidé opovrhovali, kterého zavrhl a na kterého navrhli veškeré opovržení, jehož jsou lidské bytosti inspirovány satanem schopny. Ten, jenž se podvolil, aby byl pohnán před pozemský soud a jenž vytrpěl potupnou smrt kříže – On sám má vynést rozhodnutí o odměně či trestu. Tomu, jenž zde podstoupil utrpení a ponížení kříže, se má v Boží radě dostat nejplnější odměny, má vystoupit na trůn a být uznán celým nebeským vesmírem za Krále svatých. Vzal na sebe dílo spasení a ukázal před nepadlými světy a nebeskou rodinou, že dílo, které započal, je mocen dokonat. Je to Kristus, kdo dává lidem milost pokání. Otec pak jeho zásluhy přijímá jménem každé duše, která pomůže vytvořit Boží rodinu. ^{7ABC 483.3}

V onom dni konečného trestu a odměny, jak svatí a tak i hříšníci poznají v Tom, který byl ukřižován, Soudce všech živých. – RH Nov. 22, 1898 ^{7ABC 483.4}

7. Úžasné výsledky Kristova kněžského zprostředkování

Kristova přímůlva je jako zlatý řetěz připevněný k trůnu Božímu. Kristus proměnil zásluhy své oběti na prosby. Ježíš prosí a skrze jeho prosby přichází zdar. – Manuscript 8, 1892 ^{7ABC 484.1}

Jako náš Prostředník Kristus působí nepřetržitě. Ať už Ho lidé přijímají nebo odmítají, On pro ně horlivě pracuje. Dává jim život a světlo, snaží se svým Duchem získat je ze satanovy služby. A zatímco Spasitel pracuje, satan také pracuje se vši klamnou nepravostí a s neutuchající energií. – RH March 12, 1901 ^{7ABC 484.2}

Tento Spasitel měl být prostředníkem, aby stál mezi Nejvyšším a jeho lidem. Prostřednictvím tohoto ustanovení se otevřela cesta, jak vinný hříšník může najít přístup k Bohu prostřednictvím někoho jiného. Hříšník nemohl přijít ve své vlastní osobě, se svou vinou a bez větších zásluh, než jaké sám v sobě vlastnil. Pouze Kristus mohl otevřít cestu tím, že učinil oběť rovnající se požadavkům Božího zákona. Byl dokonalý a neposkvrněný hříchem. Byl bez poskvrny a vady. – RH Dec. 17, 1872 ^{7ABC 484.3}

Kristus je Služebníkem pravého svatostánku, Veleknězem všech, kdo v Něj věří jako v osobního Spasitele; a jeho úřad nemůže přijmout nikdo jiný. Je Veleknězem církve a má práci, kterou nikdo jiný nemůže vykonat. Svou milostí je schopen ochránit každého člověka před přestupkem. – ST Feb. 14, 1900 ^{7ABC 484.4}

Víra a smíření, jež Kristus vykonal a jeho přímůlvy nás uchovávají pevnými a neochvějnými uprostřed pokušení, které nás staví do církve bojující. – RH June 9, 1896 ^{7ABC 484.5}

Velký vykupitelský plán, jak byl zjeven v závěrečném díle pro tyto poslední dny, musí se důkladně zkoumat. Události spojené s nebeskou svatyní musí na ducha a mysl všech působit takovým dojmem, že lidé jsou s to také jiným je vysvětlit. Všichni potřebují lepší pochopení pro smířčí dílo, jež se koná v nebeské svatyni. Ti, kteří tuto vznešenou pravdu poznají a pochopí, půjdou za ní, budou spolupracovat s Kristem, aby připravili lid, aby obstál ve velikém Božím dni. Z jejich snahy budou mít úspěch. – 5T 575 ^{7ABC 484.6}

Kristova kněžská prostřednická služba nyní probíhá ve svatyni v nebi v náš prospěch. Ale jak málo je těch, kteří mají skutečné porozumění toho, že náš velký Velekněz předkládá před Otce svou vlastní krev, vyžadující pro hříšníka, který Ho přijímá za svého osobního Spasitele, všechny pocty, které jeho smlouva zahrnuje jako odměna jeho oběti. Tato oběť Ho činí hojně schopným dokonale spasit všechny ty, kteří skrze Něho přistupují k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně. – Manuscript 92, 1899 ^{7ABC 484.7}

Kristus jako Velekněz za oponou tak zvěčnil Golgotu, že i když žije Bohu, neustále umírá hříchu, a pokud tedy někdo zhřeší, má u Otce Přímůlvce. Vstal z hrobky zahalené oblakem andělů v podivuhodné síle a slávě – Božství a lidství spojené dohromady. Uchopil do svých rukou svět, o kterém satan prohlašoval, že mu vládne, jako svému zákonnému území. Kristus svým úžasným činem, že dal svůj život, obnovil přízeň u Boha celému lidskému pokolení. Písně vítězství se znovu a znovu rozléhaly světy. Andělé a archandělé, cherubíni a serafíni zpívali vítěznou píseň při tom úžasném úspěchu. – Manuscript 50, 1900 ^{7ABC 485.1}

Toto je ten veliký den smíření a náš Obhájce stojí před Otcem, prosíce za nás jako náš Přímůlvce. Místo, abychom se zahalili do roucha vlastní spravedlnosti, měli bychom se denně ponížovat před Bohem, vyznávat své vlastní osobní hříchy, prosit o odpuštění našich přestoupení a spolupracovat s Kristem v díle přípravy svých duší, aby odrážely božský obraz. – Manuscript 168, 1898 (7BC Ellen G. White Comments, on Hebrews 10:19-21) ^{7ABC 485.2}

Jako náš Prostředník byl Ježíš plně schopen vykonat toto dílo vykoupení; ale ó, za jakou cenu! Bezhrádný Boží Syn byl odsouzen za hřích, na kterém neměl podíl, aby hříšník mohl být ospravedlněn skrze pokání a víru Kristovou spravedlností, na níž hříšník neměl žádnou osobní zásluhu. Hříchy každého, kdo žil na zemi, byly položeny na Krista, což svědčí o tom, že nikdo nemusí být

poražený v boji se satanem. Bylo učiněno opatření, aby se všichni mohli chopit síly Toho, který do krajnosti zachrání všechny, kdo skrze Něj přijdou k Bohu. *7ABC 485.3*

Kristus na sebe přijímá vinu za lidské přestoupení, zatímco klade na všechny, kdo Ho přijímají vírou a kteří se navracejí ke své věrnosti Bohu, jeho vlastní neposkvrněnou spravedlnost. – RH May 23, 1899 *7ABC 485.4*

On drží před Otcem kadidelnici svých vlastních zásluh, v nichž není žádná poskvna pozemské zkaženosti. Shromažďuje do této kadidelnice modlitby, chvály a vyznání svého lidu a k nim přikládá svou vlastní neposkvrněnou spravedlnost. Potom, provoněné zásluhami Kristova smíření, přichází kadidlo před Boha zcela a naprosto přijatelné. Pak jsou opětovány milostivé Boží odpovědi. ... Vůně této spravedlnosti stoupá jako oblak kolem trůnu milosti. – Manuscript 50, 1900 *7ABC 485.5*

8. Kristus je náš Přítel u soudu

Náš velký Velekněz se přimlouvá před slitovnicí ve prospěch svého vykoupeného lidu. ... Satan stojí po naší pravici, aby nás obvinil, a náš obhájce stojí po Boží pravici, aby za nás prosil. Nikdy neprohrál případ, který mu byl svěřen. Svému Obhájci můžeme důvěřovat; neboť On předkládá své vlastní zásluhy v náš prospěch. – RH Aug. 15, 1893 ^{7ABC 486.1}

Kristus se neoslavil tím, že byl učiněn Veleknězem. Bůh sám Ho jmenoval do kněžského úřadu. Je příkladem pro celou lidskou rodinu. Ustanovil sebe samého, aby byl nejenom Zástupcem člověka, ale rovněž jeho Obhájcem, aby každá duše, pokud bude chtít, mohla říci: „Mám Přitele u soudu!“ Je Veleknězem, který může soucítit s našimi slabostmi. – Manuscript 101, 1897 ^{7ABC 486.2}

Ježíš slouží v Boží přítomnosti, předkládá svou prolitou krev, jak tomu bylo při zabíjení beránka. Ježíš předkládá oběť přinesenou za každé přestoupení a za každý nedostatek hříšníka. ^{7ABC 486.3}

Kristus, náš Prostředník, a Duch svatý se neustále přimlouvají ve prospěch člověka. Duch ale za nás neprosí tak, jak to činí Kristus, který předkládá svou krev, prolitou od založení světa. Duch působí na naše srdce, aby nás přivedl k modlitbám a pokání, chvále i díkuvzdání. – Manuscript 50, 1900 (6BC on Romans 8:26, 34) ^{7ABC 486.4}

Když Kristus vystoupil na nebe, vystoupil jako náš Obhájce. Stále máme u soudu Přitele. A z výšin sesílá Kristus svého zástupce ke všem národům, rodům, jazykům a lidem. Duch svatý udílí božské pomazání všem, kteří přijímají Krista. – The Christian Educator, Aug. 1897, p. 22 ^{7ABC 486.5}

Zaplatil výkupné za celý svět. Všichni mohou být spaseni skrze Něho. Ty, kdo v Něho věří, představí Bohu jako věrné poddané jeho království. Bude jejich Prostředníkem i Vykupitelem. – Manuscript 41, 1896 ^{7ABC 486.6}

Když Kristus zemřel na kříži Golgoty, otevřela se židům i pohanům nová a živá cesta. Spasitel měl od nynějška sloužit jako kněz a obhájce v nebesích. Od nynějška krev zvířat obětovaná za hříchy byla bezcenná, neboť za hříchy světa zemřel Beránek Boží. – Manuscript 41, 1887 ^{7ABC 487.1}

Rámě, které vytrhlo lidskou rodinu z bídy zaviněné satanem skrze jeho pokušení, je rámě, které ochránilo obyvatele jiných světů před hříchem. Každá planeta letící nekonečným vesmírem je v starostlivé péči nebeského Otce a jeho Syna. Předmětem stejné péče je neustále i padlé lidstvo. Kristus vykonává službu Prostředníka ve prospěch člověka a tímto prostřednickým dílem je udržován pořádek i v jiných světech. Není tento námět dostatečně vznešený a důležitý, aby zaujal naši mysl nato-lik, že v nás vzbudí vděčnost a hluboký obdiv vůči Bohu? – RH Jan. 11, 1881; MYP 254 ^{7ABC 487.2}

9. Stal se Člověkem, aby se mohl stát Prostředníkem

Ježíš se stal člověkem, aby mohl být prostředníkem mezi člověkem a Bohem. Přiděl své božství lidství, spojil se s lidským rodem, aby svým dlouhým ramenem mohl obejmout lidstvo a svým božským ramenem se chopil trůnu božství. Učinil to proto, aby mohl v člověku obnovit jeho původní mysl, kterou ztratil v Edenu skrze satanovo svůdné pokušení, a aby si člověk mohl uvědomit, že je to pro jeho přítomné i věčné blaho, aby byl poslušen Božích požadavků. Neposlušnost není v souladu s přirozeností, kterou Bůh dal člověku v Edenu. – Letter 121, 1897 7ABC 487.3

Úplnost jeho lidství a dokonalost jeho božství pro nás tvoří pevný základ, na němž můžeme být přivedeni ke smíření s Bohem. Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšníci. Máme vykoupení skrze jeho krev, dokonce i odpuštění hříchů. Jeho ruce probodnuté hřeby jsou nataženy k nebi a zemi. Jednou rukou uchopí hříšníky na zemi a druhou uchopí trůn Nekonečného, a tak koná za nás smíření. Kristus dnes stojí jako náš Přímlovce před Otcem. Je jediným Prostředníkem mezi Bohem a člověkem. Nese známky svého ukřižování a hájí případy našich duší. – Letter 35, 1894 7ABC 487.4

10. Nebeský Obhájce si navždy zachová lidskou přirozenost

Kristus vystoupil do nebe, nesouce na sobě posvěcenou, svatou lidskou podobu. Vzal toto lidství do nebeských dvorů a bude ho nosit po věčné věky jako Ten, který vykoupil každého člověka nacházejícího se v Božím městě. – RH March 9, 1905 ^{7ABC 488.1}

Podle svého ustanovení postavil u svého oltáře Obhájce oděného naší přirozeností. Jeho úředním dílem jako našeho Přímluvce je představit nás Bohu jako své syny a dcery. Kristus se přimlouvá za ty, kteří Ho přijali. Jim pro své zásluhy dává sílu, aby se mohli stát členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále. – 6T 363, 364 ^{7ABC 488.2}

Je to naší výsadou dívat se na Ježíše skrze víru a vidět Ho, jak stojí mezi lidstvím a věčným trůnem. On je náš Obhájce, předkládající naše prosby a dary jako duchovní oběti Bohu. Ježíš je velkou bezhříšnou smířící obětí a skrze jeho zásluhy Bůh a člověk mohou spolu obcovat. Kristus si přenesl své lidství do věčnosti. Stojí před Bohem jako představitel našeho lidského rodu. – YI Oct. 28, 1897 ^{7ABC 488.3}

Ježíš mohl dát sebe jako záruku Bohu; neboť byl rovný Bohu. On jediný mohl být prostředníkem mezi Bohem a člověkem; neboť vlastnil božství i lidství. Ježíš tak mohl dát jistotu oběma stranám za splnění předepsaných podmínek. Jako Syn Boží dává Bohu jistotu v náš prospěch a jako věčné Slovo, jako rovný s Otcem, nás ujišťuje o Otcově lásce k nám, kteří věří jeho zaslíbenému slovu. Když nás Bůh chtěl ujistit o své neměnné radě pokoje, dává svého jednorozného Syna, aby se stal jedním z lidské rodiny, aby si navždy zachoval svou lidskou přirozenost jako příslib, že Bůh splní své slovo. – RH April 3, 1894 ^{7ABC 488.4}

Smíření člověka s Bohem mohlo být dosaženo jen skrze prostředníka, který byl rovný s Bohem, měl vlastnosti, které by ho vyvyšovaly a učinily ho hodným jednat s nekonečným Bohem v zastoupení člověka a současně reprezentovat Boha padlému světu. Zástupce a záruka člověka musí mít lidskou přirozenost a spojení s lidskou rodinou, kterou zastupuje a jako vyslanec Boží musí být spoluúčastný božské přirozenosti, musí mít spojení s Nekonečným, aby se mohl zjevit světu a stát se prostředníkem mezi Bohem a člověkem. – RH Dec. 22, 1891 ^{7ABC 488.5}